

Curierul ADVENTIST

RVS

Un radio
pentru
tine!

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor
Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forray, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste, nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
Str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 - 6725

- 3 Editorial
Speranța – ancora sufletului
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
RVS
Daniel Thomas
- 6 Din viața bisericii
De la RVS numai vești bune...
Sorin Petrof
- 8 Din viața bisericii
Un radio pentru tine
Ioan Paicu
- 10 Spiritual
Pentru învățătura noastră
Pavel Memete
- 13 Reportaj
Muzica... din culise
Oana Pascu
- 15 Școala de Sabat/Lucrarea Personală
V-ați găsit locul?
Valeriu Petrescu
- 18 Pagina pastorului
*Factorii care determină creșterea
bisericii (1)*
Ion Buciuman
- 20 Devoțional
Suflete păte
Mike Jones
- 22 Experiență
Pionier adventist la 29 de ani
Meșterca Ionel
- 24 Tineret
Ce facem cu „Harry Potter”?
Anita Oliver
- 27 Texte greu de comentat
Prin a cui autoritate?
Angel Manuel Rodriguez
- 28 Pagina copiilor
Mari și mici
Giny McConathy
- 29 Știri
- 31 Cuvântul președintelui
Predicarea
Adrian Bocăneanu

Scrisori

„Dialogul – mijloc de comuni-
care între două părți implicate,
prin care se caută 'rețete' pentru
durerile patriei, cum bine glăsuia
la vremea sa un scriitor român.

Avem și noi o durere care
devine acută la fiecare sfârșit de
an, când se face apel pentru reîn-
noirea abonamentelor la publicați-
ile noastre. În decursul ultimilor
ani, am renunțat pe rând la câte
unul; acum, suntem în situația de
a renunța și la puținul care ne-a
mai rămas. Mă întreb atunci pen-
tru cine sunt scrise? Avem rea-
lizări 'în afară' cu care ne putem
mândri. Oare 'înăuntru' cu ce ne
putem mândri când numărul celor
abonați devine tot mai mic?

Sperăm și noi în găsirea unei
'rețete' cu un analgezic pentru
durerea acută care le străpunge
sufletul și buzunarul celor care
abia mai înnoată sub linia de plu-
tire a existenței.”

Eugenia Bubău – Tg. Mureș

Asemenea dumneavoastră,
au fost și alte persoane care
ne-au sesizat această problemă.
De aceea, pentru a veni în întâmpinarea tuturor cititorilor revistei
care ne-au solicitat găsirea unei
soluții, cât și pentru a înlesni
obținerea revistei de cât mai
mulți membri, am înființat un alt
tip de abonament – cu plata
eșalonată, de la lună la lună.
Acesta oferă posibilitatea
achitării revistei în momentul
primirii, însă este necesară o
înscrisoare la responsabilul cu lite-
ratura, care ne va trimite numărul
de solicitări, pentru a cunoaște
numărul de reviste ce trebuie
tipărite.

Sperăm ca, astfel, un număr
cât mai mare de frați să
cunoască „pulsul” bisericii din
articolele informative și să fie
întăriți de mesajele înspăritoare
din Cuvântul Domnului.

Redacția

ancora sufletului

Speranța

În urmă cu câțiva ani, la Universitatea Berkley din California, s-a făcut un experiment de rezistență pe cobai. Aceștia erau introduși într-un bazin cu apă și forțați să înoate până când ajungeau atât de obosiți, încât mureau. În primul experiment, cercetătorii au descoperit că acești cobai sunt capabili să înoate, în medie, 7 ore înainte să se înece. Apoi, a fost realizat al doilea experiment, similar cu primul, cu o mică excepție. Când un cobai ajungea să fie prea obosit, era scos din apă câteva secunde. Apoi, era pus din nou în apă ca să continue să înoate. Astfel au ajuns să înoate, în medie, 20 de ore înainte să moară. Concluzia cercetătorilor a fost că al doilea grup de cobai a fost în stare să înoate mai mult decât primul, deoarece a avut *speranță*. Au experimentat o scăpare și au continuat cu speranța că vor fi salvați din nou.

Nu te lăsa descurajat

Când am citit această experiență, mi-am dat seama că la fel stau lucrurile și cu noi. Fără credință și speranță, ne îneacă. Ne îneacă în mulțimea grijilor noastre pentru ziua de mâine, a suferințelor și dezamăgirilor provocate de cei din jurul nostru sau chiar de noi înșine, suntem copleșiți de mulțimea neînțelegerilor cu privire la durerile noastre fizice sau spirituale. Deseori, trecem prin experiențe descurajante și chiar ajungem să spunem ca și psalmistul: „Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu?”

Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă nenumărate situații în care copiii Săi și-au pierdut încrederea și speranța în făgăduințele Sale, ajungând în momente descurajante, uneori chiar dorindu-și moartea. Vi-l puteți imagina pe marele conducător al exodului cerând să moară (Num.11,15) sau pe vestitul reformator de pe Carmel spunând „ia-mi sufletul”? Sau pe marele evanghelist Iona, care, după ce a întors o cetate la pocăință, a spus: „Acum, Doamne ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”. Însă Dumnezeu nu a lăsat niciodată pe nimeni pradă descurajării, ci chiar și în cele mai adânci gropi ale disperării, El a fost lângă ei.

Obstacolele te ajută să urci

Multe dintre încercările și greutățile cu care ne confruntăm adesea și pe care le percepem ca obstacole în viața noastră pot deveni noi oportunități de creștere spirituală în momentul în care ne încredem pe deplin în Cuvântul Domnului. Dacă este cineva care a avut de trecut peste obstacole, atunci acela a fost Iosif. Gândiți-vă puțin: a fost mai întâi condamnat la moarte, apoi vândut ca sclav, apoi, din cauza

credincioșiei, a fost aruncat în temniță. Poate că se întreba și el: „De ce îngăduie Dumnezeu toate acestea?”. Și totuși, a continuat să se încreadă în Domnul. În loc să-l facă să se poticneasă, greutățile au fost pentru el o nouă ocazie de creștere.

Binele din rău

Se spune despre G.F. Händel că, atunci când nu a mai avut nici sănătate, nici finanțe, a dăruit cele mai valoroase opere ale creației sale. Creditorii îl amenințau cu închisoarea și în același timp suferea de o paralizie parțială. Atunci s-a retras și, în singurătate, a avut părtașie cu Mântuitorul cum nu mai avusese până atunci. În acele clipe, Dumnezeu i-a dat putere să scrie cel mai grandios dintre toate oratoriile sale – „Mesia”. Poate părea că dificultățile din viața noastră ne împiedică să realizăm ce este mai bine, dar Dumnezeu ne făgăduiește: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu” (Rom.8,28).

Întăritți prin speranță

Poate veți spune: „Frumos, îmi place să aud aceste lucruri, însă eu nu am o speranță așa puternică. Ba chiar pot să spun că-i foarte slabă. Ce cunosc cu mintea nu pot să simt cu inima”. Este aceasta și situația ta? Ai curaj, speranța ta poate să fie întărită! Dacă eu aș fi un miliardar (ceea ce nu sunt și nici nu sper să fiu) și ai ști că sunt un om serios – și dacă ți-aș promite că-ți dau 1000 de Euro lunar, i-ai aștepta? De ce? Pentru că îmi cunoști caracterul și știi că mă țin de promisiune. Speranța ta este bazată pe promisiunea pe care ți-am făcut-o.

În același mod, Dumnezeu întărește speranța noastră prin făgăduințele pe care ni le-a trimis prin Cuvântul Său. Speranța biblică este o experiență care nu înșală, pentru că ea se fundamentează nu pe ceea ce face omul, ci pe ceea ce face Dumnezeu pentru om. Nu este un zmeu la discreția circumstanțelor, ci este o ancoră sigură și neclintită a sufletului, care nu dezamăgește niciodată, ci crește atunci când medităm la ce a făcut Dumnezeu pentru aceia care s-au încrezut în El, oferind curaj, entuziasm, optimism și bucurie.

Te simți descurajat sau deprimat? Poate ai avut o experiență dificilă săptămâna trecută sau ai probleme chiar astăzi. În Cuvântul lui Dumnezeu poți găsi un antidot pentru tine. Ia-ți puțin timp și meditează la făgăduințele lui Dumnezeu și vei fi întărit iar descurajarea va dispărea.

Gabriel Dincă
Redactor-șef

RVS

Daniel Thomas
director
general
al RVS

La început, când păcatul a apărut în cer, Dumnezeu avea deja un plan. Când criza s-a declanșat, Dumnezeu avea deja pregătit pe Cineva care s-o întâmpine. Când sosise timpul ca poporul lui Dumnezeu să fie eliberat din robie, Dumnezeu îl avea deja în locul acela pe Moise. Când Dumnezeu trebuia să miște inima unui rege, Estera era acolo. Când a apărut nevoia de a fi promovat un înalt demnitar la curtea regală din Babilon, Daniel era pregătit. Acum două mii de ani, când mesajul despre Fiul lui Dumnezeu trebuia dus în toată lumea, o nouă mișcare a luat ființă: Biserica Creștină. Astăzi, când evenimentele finale ale istoriei pământului se află în centrul atenției, este nevoie urgentă ca mesajul celui de-al treilea înger să fie vestit în toată lumea, tuturor națiunilor, în toate limbile pământului. Mijloacele prin care se va realiza acest lucru trebuie să fie eficiente, accesibile și foarte convingătoare. Trebuie ca Evanghelia să-i atingă pe toți oamenii de pretutindeni, pe limba și pe înțelesul lor.

Dumnezeu a prevăzut, iată, o soluție providențială: radioul creștin. El este pretutindeni. Nu cunoaște limite. Poate fi recepționat de către oricine. Aceste mijloace reprezintă o nouă dovadă a dragostei divine.

Dumneavoastră sunteți partenerii noștri în lucrarea postului de radio Vocea Speranței. Domnul Isus Hristos a însărcinat biserica cu o mare responsabilitate: să ducă Evanghelia în lumea întreagă. Este dorul inimii și este misiunea fiecăruia dintre noi. Rugăciunile și sprijinul pe care îl oferiți celor care intră în contact cu programele realizate de Radio Vocea Speranței sunt un factor-cheie în eficiența și succesul acestei lucrări.

Vă mulțumim pentru ajutorul acordat postului nostru de radio. Vă mulțumim pentru că sunteți o parte a providenței pentru sutele de mii de oameni care ascultă emisiunile noastre. Vă mulțumim în numele celor care, prin radio, vor afla despre Isus și despre dragostea Sa.

CE ESTE RVS?

Radio Vocea Speranței este postul de radio al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, despre RVS:

„Societatea are la dispoziție o voce – Vocea Speranței – care îi aduce curaj, optimism, credință. RVS trebuie să se extindă în toată țara, iar noi, ca administratori ai lucrării lui Dumnezeu, suntem chemați să angrenăm toate resursele existente în vederea atingerii acestui obiectiv.

În primul rând, susținerea și sprijinul fiecăruia sunt extrem de prețioase, ca și observațiile și comentariile privitoare la emisiuni. În al doilea rând, m-aș bucura să știu că fiecare ascultător atrage atenția prietenilor săi asupra oricărei prezentări a RVS.”

Teodor Huțanu, secretarul Uniunii Române, despre RVS:

„Atât prin ceea ce realizează, cât și prin însăși existența lui, Radio Vocea Speranței este un indiciu al împlinirii ultimului mare semn al revenirii Domnului Hristos: vestirea mondială a Evangheliei Împărăției. Direcțiile de dezvoltare, actuale, ale

Bisericii Adventiste – creșterea, unitatea și calitatea vieții – sunt promovate competent și specific de către Radio Vocea Speranței. Cu siguranță, Radio Vocea Speranței are forță și viitor!”

Lucian Cristescu, secretarul Conferinței Muntenia, despre RVS:

„Timpul informatic pe care îl trăim impune o adresare prin căile de comunicare specifice mijloacelor de comunicare contemporane: radio, TV, video, internet etc. Dacă Radio Vocea Speranței nu ar exista, ar trebui inventat. Radio Vocea Speranței este o gură prin care biserica vorbește, este chiar o parte din biserica ce vorbește. Mă rog și sunt gata – în măsura puținței mele – să ajut Radio Vocea Speranței să onoreze această chemare.”

Ioan Câmpian-Tătar, trezorerul Uniunii Române, despre RVS:

„Radio Vocea Speranței este una dintre cele mai importante instituții ale Uniunii Române, un vârf de lance prin care Evanghelia pătrunde în căminele oamenilor, aducând lumină și speranță. Ne propunem să susținem în continuare această activitate cu toate mijloacele prin care Dumnezeu ne-a binecuvântat și facem apel la toți cei care iubesc această lucrare să facă același lucru.”

CARE ESTE OBIECTIVUL RVS?

Misiunea RVS este aceea de a-i oferi Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cele mai eficiente mijloace de a vesti mesajul speranței în cât mai multe locuri din România și din diasporă.

Cristi Sandu – tehnician de sunet

Edisa Soare – redactor, consilier muzical

René George Stoica - șef departament tehnic audio

Raluca Droniuc-Mateescu – reporter, colaborator

Loredana Dumitracu – redactor, colaborator

DECLARAȚIA DE MISIUNE A RVS

RADIO VOCEA SPERANTEI există pentru a duce la îndeplinire marea misiune încredințată de Domnul Isus Hristos urmașilor Săi: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16,15)

Suntem chemați:

- Să emitem programe adaptate nevoilor grupurilor sociale și culturale cărora ne adresăm.
- Să dezvoltăm noi stații de radio, teritoriale, dedicate proclamării mesajului advent.
- Să inițiem acțiuni și proiecte care să răspundă necesităților sociale și spirituale ale societății românești contemporane.
- Să identificăm noi posibilități de transmitere a mesajului speranței pentru cât mai mulți dintre contemporanii noștri.
- Să slujim biserica în îndeplinirea Misiunii Globale.

Această misiune se realizează prin eforturile RVS și ale membrilor echipei din toată țara, prin colaborarea cu bisericile locale și prin folosirea mijloacelor de comunicare: radio, internet, programe speciale, corespondență, materiale publicitare. Toate acestea se dezvoltă pe baza suportului financiar, oferit în mod special de membrii Bisericii Creștine Adventiste din țară și din străinătate.

DE LA RVS

NUMAI VEȘTI BUNE...

Sorin Petrof
director de
programe
al RVS

Este foarte greu să împiedici radioul să se facă auzit. Este aproape imposibil. Să ne amintim de perioada comunistă când, de teama autorităților comuniste, în țara noastră foarte mulți oameni ascultau clandestin posturile occidentale de radio *Europa Liberă* și *Vocea Americii*. Cu toată opoziția sistemului totalitarist, aceste posturi de radio au putut emite nestingherit până în decembrie 1989. Dar a fost mai mult decât o transmisiune; acele emisiuni au contribuit la o schimbare de mentalitate pentru mulți ascultători preocupați de o viață mai bună și mai dreaptă.

Faptul că un post de radio poate conduce la o schimbare politică și socială fundamentală nu mai trebuie demonstrat. Mase întregi de oameni pot fi influențate prin mass-media modernă. Oricum, dincolo de interesele sau de motivațiile care stau la baza acestor mijloace de informație, un lucru este foarte sigur: radioul, mai mult decât orice alt mijloc de comunicare, este prezent pretutindeni. Nu există loc unde radioul să nu poată pătrunde. Piscul unui munte sau panta unei văi, un sat îndepărtat sau o metropolă, biroul unei mari companii sau camera modestă a unor oameni necăjiți, salonul de spital sau camera unui hotel de lux, la volanul autoturismului sau în penitenciar – aici și peste tot, radioul este prezent.

Mulți români se află încă în afara posibilității de a veni în contact cu Evanghelia. Și totuși, au nevoie de Evanghelie. Marea provocare pentru biserica de astăzi este să găsească mijloacele adecvate pentru a ajunge la oamenii care sunt în afara sferei de influență a bisericilor locale, a misionarilor voluntari, a colportorilor sau a acțiunilor publice. Sunt zone în care nici un evanghelist, nici un colportor nu pot pătrunde, dar în care radioul

poate ajunge. Sunt localități fără prezență adventistă, însă radioul își poate face simțită și acolo prezența. Ușile pot fi închise pentru misionarii care vor să vestească Evanghelia, dar pentru unda radio nici un zid nu este prea gros, nici o ușă nu poate fi închisă. Cineva poate locui într-un sat uitat de lume, dar Vocea Speranței poate ajunge chiar și acolo.

RVS a fost desemnat să ajungă la toți cei care n-au auzit vestea bună a mântuirii prin Isus Hristos. Emitem cu licență proprie în următoarele orașe din România: București, Brașov, Cluj, Constanța și Timișoara. De asemenea, în baza unor contracte de închiriere, programele noastre sunt emise în orașele: Alexandria, Petroșani și Piatra-Neamț. Din anul 2003-2004, emisiunile produse în studiourile RVS se vor auzi în întreaga țară. Acest lucru va fi făcut posibil în urma colaborării cu un post de radio cu acoperire națională. Ajungând la mulți, în multe locuri, împreună cu tine! – acesta este motto-ul RVS.

Orașele Alexandria și Petroșani s-au adăugat pe harta expansiunii RVS în luna septembrie 2002. La Alexandria, totul a început datorită stăruinței în rugăciune, îndeosebi a celor care provin din zona Teleorman, dar actualmente sunt stabiliți în Statele Unite. Fratele Daniel Popescu din Loma Linda este coordonatorul *Proiectului Ivâncică*, un proiect dedicat transmiterii emisiunilor RVS în județul Teleorman. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu istoria adventă a acestui județ, menționăm că fr. Ivâncică a fost pionierul lucrării advente în această zonă. Frații din Statele Unite, care sunt legați prin origine de Teleorman, și-au manifestat dorința de a susține financiar acest proiect. După multe negocieri cu posturile

ÎN CÂTE LOCALITĂȚI EMITE RVS?

RVS are în prezent licențe proprii de emisie în următoarele localități: București, Brașov, Cluj, Constanța și Timișoara. Emitem, de asemenea, în orașele Alexandria, Petroșani și Piatra-Neamț.

locale de radio, s-a ajuns la un fericit acord: semnarea contractului de colaborare cu Radio 1 Alexandria pentru transmiterea zilnică, timp de o oră, a emisiunilor RVS în orașele Alexandria, Turnu Măgurele, Videle, Roșiorii de Vede și Zimnicea, inclusiv în regiunile limitrofe. Cu alte cuvinte, aproape în întreg județul Teleorman!

Pe data de 18 septembrie 2002, ora 17:30, din studioul Radio 1 Alexandria, s-a emis prima emisiune în direct a RVS pentru această zonă. La acest debut, în cadrul emisiunii în direct, moderată de fr. Ioan Paicu, directorul stației București, au participat următorii frați: Alin Cătruna – secretarul Conferinței Oltenia, Constantin Popescu – trezorerul Conferinței Oltenia și responsabilul RVS pentru această Conferință, Aurel Neațu – pastor în Alexandria, Paul Șerban – pastor în districtul Peretu, Daniel Thomas – directorul general al RVS și Sorin Petrof – director de programe al RVS. Fratele Paul Șerban a fost desemnat de către comitetul Conferinței Oltenia să preia responsabilitatea de a coordona RVS în Alexandria. În timpul primei emisiuni, s-au primit deja telefoane din partea ascultătorilor care își manifestau interesul pentru noua emisiune din grila de programe.

La Petroșani, în data de 16 septembrie 2002, s-au putut auzi din nou emisiunile RVS. Spunem *din nou* deoarece, după o pauză de mai bine de un an, RVS a început să transmită iar, de data aceasta în colaborare cu un alt post de radio local: RCN Petroșani. Zona Petroșani este una foarte permeabilă în ceea ce privește Evanghelia transmisă prin intermediul radioului. De aceea, revenirea RVS în această zonă este un semn de bun augur. La Petroșani, fratele Dragoș Mușat este responsabilul și colaboratorul de nădejde al postului de radio Vocea Speranței. Și aici se transmite în fiecare zi o oră, iar duminica două ore.

Să ne rugăm pentru aceste două noi localități de unde mesajul speranței este transmis la foarte mulți ascultători. Influența unui post de radio este foarte mare, însă influența Cuvântului lui Dumnezeu prin radio este nemăsurată. Doar în veșnicie vom ști cu adevărat cât de mult au contribuit aceste emisiuni la salvarea sufletelor.

Putem avea încredere deplină în făgăduința lui Dumnezeu din Isaia 55,11: „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

În concluzie: DE LA RVS
NUMAI VEȘTI BUNE ...

10 ani

de la darea în folosință a
primului studio de înregistrări
programe pentru
RADIO
VOCEA SPERANȚEI
din România

În luna ianuarie 2003, se împlinesc 10 ani de la darea în folosință a primului studio de înregistrări programe radio al Bisericii AZS din România.

Amenajarea primului studio audio a început în primăvara anului 1992, în clădirea din str. Argeș, nr.2 din București, primele lucrări fiind demarate de către Gili Antea și Enorian Gheorghită și conștient în pregătirea celor două camere destinate studioului propriu-zis și regiei tehnice. Ulterior, lucrările au fost preluate de Fanel Cârstea și finalizate până în luna decembrie a aceluiași an.

În toamna anului 1992, a sosit și aparatura cu care urma să fie dotat studioul. Montarea aparaturii a fost demarată la începutul lunii ianuarie 1993, cu ajutorul primit din partea unui inginer de la AWR din Darmstadt – Germania. Recepția aparaturii și primele probe tehnice s-au făcut la sfârșitul lunii ianuarie 1993.

Producerea programelor audio, care urmau a fi emise din Germania, a început în luna martie, prima echipă a studioului Vocea Speranței din România fiind formată din: pastorul Daniel Nae – director, Beatrice Lospa – redactor și René Stoica – tehnician de sunet.

Ulterior, programele radio au fost produse integral în România și au înlocuit programele produse de pastorul Aurel Pălășan și de doctorul Emil Rădulescu în studiourile Stimme der Hoffnung din Darmstadt.

René Stoica
tehnician de sunet

În data de 22 aprilie, RVS va organiza un concert aniversar, dedicat împlinirii a 10 ani de emisie. Evenimentul, la care sunt invitați toți ascultătorii postului nostru de radio, se va desfășura la Sala Palatului, București.

Sunt invitate personalități din domeniul audiovizualului: Ben Schoun, director al AWR, Bert Smit, director AWR – Europa, Dan Nica, ministrul Comunicațiilor, acad. Răzvan Theodorescu, ministrul Culturii și Cultelor, Ralu Filip, președinte al CNA, Ion Eftime, director Alfa Pro, Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, Daniel Thomas, director RVS, Daniel Nae, primul director RVS.

UN RADIO

PENTRU TINE

Ioan Paicu
director
de producție
al RVS

Postul de radio *Vocea Speranței* și-a propus încă de la început, de acum zece ani, să intre în casa fiecărui ascultător ca un prieten așteptat cu drag. Dacă luăm în calcul tonul scrisorilor pe care le primim, Radio *Vocea Speranței* își îndeplinește zi de zi scopul de a fi un post pentru fiecare ascultător... *un radio pentru tine*... cum anunță periodic, de-a lungul programului unei zile, motto-ul nostru. În emisiunile interactive, poți auzi adesea ascultători care-l salută pe redactorul realizator într-un fel foarte motivator: *Bine ați venit în casa mea!* Dar ce mult obligă un astfel de salut! Uneori, primim asemenea scrisori care răspund rugăciunilor și muncii noastre:

Sunt un om trecut de 70 de ani. Toată viața am crezut că sunt ateu și am râs ca de niște oameni slabi și fără voință de cei care vorbeau despre Dumnezeu ca despre singura soluție. Am doi copii, cu vârste peste 40 de ani, pe care i-am educat fără Dumnezeu. Nu puteam face un rău mai mare! Mi-am făcut o glorie din a striga sus și tare că Dumnezeu există doar în imaginația oamenilor. Acum însă știu că „Dumnezeu nu Se uită la gura păcătosului” – cum îmi spunea biata mama – și că a avut atât de mulți ani răbdare cu mine.

*Într-o zi, să tot fie patru ani, am prins pe scala aparatului de radio o muzică așa cum nu mai auzisem niciodată. Era Radio *Vocea Speranței*. Apoi, un redactor și un pastor au vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și despre Isus care a murit în locul oamenilor. N-am mai râs, ci am ascultat câțeva vreme, pentru că cei doi vorbeau fascinant de blând și de convingător, încât nu puteam schimba postul... până când a intrat în cameră soția mea. Mi-a fost rușine să vă mai ascult în prezența ei. Mult timp, după aceea, m-am ascuns ca să vă ascult. Cu cât vă ascultam mai mult, îmi dădeam seama că nu înțelesesem nimic până atunci și că, în mod greșit, am considerat ignoranța mea drept ateism. Acum, constatam că sunt și laș, pentru că nu*

voiam să recunosc faptul că ceva se schimbase în mine. Mă temeam de ce vor spune cei din familia mea sau cunoscuții pe care i-am luat atât de des peste picior din pricina religiei. [...]

*Acum îi mulțumesc lui Dumnezeu că a avut răbdare cu mine și că n-am închis ochii înainte să aflu cât de mult am greșit. Când am recunoscut, cu reținere, în fața copiilor și a soției că am devenit credincios, n-a râs nimeni de mine. Acum pot să vă ascult fără să mă mai ascund și vreau să știți că Radio *Vocea Speranței* mi-a schimbat viața.*

Cu prietenie, M.A.

Ne scriu zilnic anonimi care se ascund după inițiale. Aparent anonimi! Oameni care s-au amăgit toată viața cu argumente prefabricate de instructorii de partid sau și-au schimbat părerile, chiar dacă luni sau ani de zile n-au vrut să recunoască. Chiar dacă nu știm cum îi cheamă, pentru că se ascund în spatele inițialelor sau după un nume fals, momentul convertirii lor s-a hotărât atunci când L-au acceptat pe Isus, iar El îi știe pe nume pe-ai Săi.

Un radio însă nu este o instituție impersonală. Sub nume și siglă și dincolo de aparatele de înregistrare și de emisie sunt oameni conștienți de misiunea lor. Da, misiune înseamnă mai mult decât muncă.

Flavius Tudor, la un an de la absolvirea Facultății de Teologie Pastorală, este deja un experimentat realizator de emisiuni spirituale, bine primite de un auditoriu care-l recompensează cu scrisori și telefoane de apreciere. Urechea sa de iubitor al Scripturii urmărește cu atenție și cu discreție acuratețea mesajului biblic. El este redactorul-șef al Departamentului spiritual.

Cristian Măgură, care a absolvit Facultatea de Teologie-Litere anul trecut, realizează deja emisiuni în care își propune să „demitizeze” comportamentul religios con-

temporan. A reușit în emisiunile lui interactive să atragă un auditoriu care până la el nu reacționa.

Anca Lavinia Ștefan este unul dintre oamenii cu vechime ai radioului, cu un auditoriu care îi urmărește de mulți ani emisiunile și care a stabilit o relație de suflet cu ea.

Edisa Luminița Soare este specialistul nostru în muzică. Rigoarea profesională se împletește, în cazul ei, cu sensibilitatea artistului și cu amabilitatea colegului-prieten, care are un sfat discret pentru cel care-și alege coloana sonoră a emisiunilor.

Raluca Mateescu-Droniuc intra sfioasă (dar nu timidă) pe ușa radioului, în vara anului 2002, cu solicitarea de a efectua, la RVS, practica pe care i-o cerea Facultatea de Jurnalism. Acum este un colaborator valoros al Departamentului informativ.

Loredana Dumitrașcu este omul acumulărilor și al disponibilităților, așa cum îi stă bine tânărului care se caută pe sine și care arde de dorința de a dăruia ceea ce a aflat.

Cătălin Gătan, prin venirea lui la radio, i-a bucurat pe toți cei care-l cunoșteau și-l admirau de la reprezentațiile muzicale, cu ocazia programelor organizate de biserică. Seriozitatea și talentul lui l-au făcut cunoscut ca unul dintre cei mai talentați crainici de știri.

Gili Bărbulescu este specialistul nostru în consiliere radiofonică. Dialogul bisăptămânal, pe care îl propune, este deschis cu toți cei care, fie că vor să se înțeleagă pe sine, fie că vor să-i înțeleagă pe alții, îi așteaptă cu nerăbdare emisiunile.

Viorica Szentgyorgyi este redactorul nostru de emisiuni în limba maghiară. Jurnalist de profesie, ea s-a dedicat presei radio, convinsă fiind de intimitatea spirituală, pe care aceasta i-o oferă în relația cu ascultătorul.

René George Stoica (Renică) este decanul de vârstă al radioului. Toți cei care au trecut prin studiourile de înregistrare îi datorează măcar un sfat, dacă nu chiar secretele meseriei.

Cristian Sandu. Avem impresia unor ore despre Cristi că s-a mutat cu totul la radio. La orice oră l-ai căuta, el este în studioul lui, în care multiplică programe pentru posturile teritoriale, meștereste zilnic, pasionat, la programul care urmează să fie difuzat noaptea, arhivează emisiunile, le ține evidența și urmărește totul cu un ochi experimentat, de om dedicat slujbei sale.

Georgeta Doroftei este preferata redactorilor realizatori. Conștientă de rolul său de prim-ascultător al tuturor emisiunilor, pe care le percepe cu o ureche experimentată și le prelucrează cu atenție, ea are întotdeauna o opinie avizată, pe care colegii i-o respectă.

Valentin Bogdan este sunetistul numărul unu al studioului tehnic. Orice formație corală, care dorește să înregistreze în studiourile noastre, îl preferă... pe bună dreptate.

Rareș Stoica confirmă zicala că *așchia nu sare*

departe de trunchi. El își urmează tatăl în pasiunea pentru radio și dăruiește muncii de tehnician cea mai mare parte a timpului său liber, week-end-urile și vacanțele.

Tanța Bebereche, Emilia Drăgoi, Elena Velcea, Mariana Anghelache sunt oamenii radioului, cu regim special: ele pun în practică, cu simț gospodăresc, definiția economiei, ca fiind știința care aplică ordonarea priorităților și impune renunțarea. Cu toate acestea, ele au știut adesea să transforme imposibilul în posibil, dovedind că și contabilitatea și activitățile administrative pot da un sens speranței. Activitatea lor indispensabilă este o complicitate la tinereasca exuberanță cu care se muncеște la RVS. În ceea ce o privește pe Tanța, există o zi anume pe lună, când este *cel mai iubit dintre pământeni* – ziua de salariu.

Sorin Marius Petrof, director de programe. Ioan Paicu spune despre Sorin: *Dacă acceptați aforismul lui Brâncuși că „un om care a încetat să mai fie copil este deja un om mort”, atunci, colegului meu Sorin îi este sortit să trăiască o viață veșnică, pentru că nici o clipă nu încetează „să se joace”, la modul cel mai serios, cu planuri și perspective de extindere a misiunii radio și a programelor noastre, de a căror filosofie este responsabil, nu numai în țară, ci la românii de pretutindeni.*

Ioan Paicu, director de producție: *Am învățat din Carte și din viață să acționez după principiul managementului permisiv: acord fiecărui redactor și tehnician maxima libertate de alegere și decizie. Sunt fericit când îi văd bucurându-se de realizările lor. Eu cred că doar atunci când îi lași libertatea de decizie, omul crește în disciplină, profesionalism, onestitate și spiritualitate, cele patru criterii după care mă ghidez. De altfel, „pomul bun după roade se cunoaște.”*

Daniel Thomas, director general, manager de formație pastorală, știe să motiveze întreaga echipă și are un cuvânt potrivit pentru fiecare. Îl are ca model pe Isus Hristos, iar misiunea pe care și-o asumă este ca lucrarea radio să aibă roade îmbelșugate. Are un singur obiectiv: vestea bună să ajungă în orice casă și la

orice suflet, până la marginile pământului.

Toți aceștia, pentru care zilele și nopțile sunt la fel de importante și de necesare pentru a realiza tot ce se emite în eter, sunt RADIO VOCEA SPERANȚEI. Un radio pentru tine. Mai mult decât un radio, un amvon.

CUM ESTE FINANȚAT RVS?

Fondurile pentru întreținerea și dezvoltarea RVS provin din donațiile oferite de membrii Bisericii Creștine Adventiste din România și din diaspora, precum și din bugetul anual al Uniunii Române.

PENTRU ÎNVĂȚĂȚURA N O A S T R Ă

„Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris **pentru învățătura noastră**, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15,4)

Când studiem Sfânta Scriptură, suntem fascinați să descoperim frumusețea și profunzimea călăuzirii lui Dumnezeu în viețile marilor bărbați ai credinței. Istoria vieții lui Avraam este una dintre ele, conținând multe file scrise **pentru învățătura noastră**. Nu întâmplător Moise acordă acestei vieți remarcabile 12 capitole din cartea Genesei, iar Pavel, în capitolul 11 din Evrei, scrie despre el 12 versete atunci când prezintă galeria eroilor credinței.

Lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce s-a scris despre Avraam – o viață cu experiențe excepționale, dar și cu înfrângeri rușinoase. O biografie cu lumini, dar și cu umbre, în care Dumnezeu, zi de zi, a dăltuit un caracter vrednic de numele „părintele credincioșilor” și „prietenul lui Dumnezeu”.

„Nu te bizui pe înțelepciunea ta!”

Abia ajuns în țara fâgăduită, Avraam se confruntă cu o foamete cumplită. Cu siguranță că nu s-a așteptat să întâlnească aici nici pe canaaniti, nici foametea. Această nouă situație trebuia să-l învețe despre supunere, răbdare și credință. Chiar în țara fâgăduită, binecuvântarea și hrana veneau numai de la Dumnezeu. Lipsa încrederii în Dumnezeu și devierea de la drumul credinței aveau să-i aducă mari complicații în viață.

„Dumnezeu încearcă întotdeauna pe poporul Său în cuptorul suferinței. În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creștin. Isus

este Acela care supraveghează atent încercarea. El știe ce este necesar pentru curățirea metalului prețios, pentru ca el să reflecte strălucirea iubirii Sale. Dumnezeu își învață servii prin încercări grele și apăsătoare. El vede că unii au puteri ce pot fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale și pe aceste persoane le pune la încercare; în providența Sa, El îi aduce în poziții care pun la probă caracterul și scot în evidență defectele și slăbiciunile care sunt ascunse propriei lor cunoașteri. El le oferă ocazia să corecteze aceste defecte și să se facă vrednici de slujba Lui. El le arată slăbiciunile și îi învață să se sprijine pe El, căci El este singurul lor ajutor și singura lor apărare. În felul acesta, obiectivul este atins. Ei sunt educați, pregătiți și disciplinați...” – E.G. White, *Patriarhi și profeți*, p.120.

În noua situație creată, Avraam hotărăște de unul singur: „Egiptul este soluția pentru problemele mele”. Egiptul părea foarte atractiv, era locul unde nevoile lui puteau fi împlinite. Este viziunea și momeala diavolului pentru copiii lui Dumnezeu. Bogăția, înțelepciunea, felul de închinare, nelegiuirea, distracțiile și plăcerile lumii, toate sunt ispititoare. În Egipt, Avraam avea să descopere că șiretenia omenească, nesinceritatea, refugiul în subterfugii și pretexte, stratagema minciunii te afundă tot mai mult în mocirlă.

„Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție.” (Gen.12,13)

Ceea ce Avraam a dorit să evite s-a întors ca un bumerang asupra lui. Sara putea fi ocrotită mai bine ca soră decât ca soție? Cum și-o putea păstra ca soție când ea nega acest statut? Planul „înțelept” a adus asupra lui chiar lucrul de care s-a temut și pe care spera să-l evite. Măsura sa de prevedere nu izvoră

Pavel Memete
președinte,
Conferința
Banat

din credință. „El (Avraam) a considerat că nu se făcea vinovat de minciună, prezentând-o pe Sara ca fiind sora sa, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu și fiica mamei sale. Dar ascunderea legăturilor de rudenie dintre ei a fost o minciună.

Dumnezeu nu poate aproba nici o deviere de la o strictă integritate.”

– E.G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 121.

„Înțelepciunea” lui Avraam a complicat atât de mult lucrurile, încât a dus-o pe Sara în haremul lui Faraon. „Pe Avram l-a primit bine din pricina ei; și Avram a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărite și cămile.” (Gen.12,16)

Poate că această neașteptată bogăție l-a încântat pe Lot. Poate că îi sticleau ochii de bucurie când au trecut pe dinaintea lui atâtea bunuri. Dar cred că Avraam ofta din greu. Sara a fost pierdută, relația lor de căsătorie a fost tăgăduită, el era agitat și îngrijorat, teama paralizantă l-a cuprins și avea nopți nedormite. Bogățiile, într-adevăr, însemnau ceva, dar cu ce preț! Nu li se întâmplă astăzi la fel și unor copii ai lui Dumnezeu, care doresc să acumuleze valori pământești în condiții asemănătoare, cu prețul dezicerii de Dumnezeu, al desconsiderării valorilor morale, al falimentului și al ruinei spirituale? Un astfel de câștig este, în realitate, o pierdere incalculabilă.

Nu avem detalii privind evoluția lucrurilor, știm însă că Dumnezeu a intervenit pentru a împiedica necinstirea Sarei: „Dar Domnul a lovit cu mari urgii pe Faraon și casa lui, din pricina nevestei lui Avram, Sarai” (Gen.12,17). Cu ceva timp înainte, Domnul i-a făgăduit: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”, însă Avraam este acum în fața unui conducător de stat și, în loc să fie pentru egipteni o binecuvântare, este un blestem. Urmează o cascadă de întrebări: „Ce mi-ai făcut? Pentru ce nu mi-ai spus că este nevastă-ta? De ce ai zis: ‘Este sora mea’, și am luat-o astfel de nevastă?” (Gen.12,18-19) În fața acestui tir de întrebări, Avraam stă nemișcat, mut și tulburat. În loc ca întâlnirea cu egiptenii și elita de la curtea faraonului să devină o ocazie excelentă de mărturie personală despre Dumnezeul lui cel viu, Avraam trebuie să tacă, pentru că a compromis adevărul. Ce oportu-

tunitate formidabilă a fost pierdută! Câtă dezonoare se aduce cauzei lui Dumnezeu când copiii Săi, din cauza faptelor imprudente și umblării dezordonate, aduc asupra lor reproșul oamenilor din lume! Este atât de important să păzim bine mărturia credinței noastre, pentru ca niciodată Dumnezeu să nu fie prezentat în mod fals prin vorbirea sau comportarea noastră.

Această experiență ar fi trebuit să-l învețe pe Avraam să se încreadă pe deplin în Dumnezeu mai degrabă decât în înțelepciunea sa, să accepte în totul planurile lui Dumnezeu și nu planurile lui iscusite. Este ciudat să-l regăsim mai târziu, făcând aceeași greșeală în Gherar, la Abimelec. (Gen.20,1-18)

Cultivarea unui
comportament
totdeauna la fel de
plin de curtenie,
cultivarea bună-
voinței de a face
altora ceea ce am
dori ca ei să ne
facă nouă, ar
reduce la jumătate
suferințele vieții.

Faptul că Dumnezeu își salvează copiii din necazuri pricinuite de ei înșiși este o dovadă a dragostei și a harului Său nemărginit. Este posibil ca cei care-L mărturisesc să se poarte nevrednic față de chemarea lor, însă Domnul rămâne credincios în orice circumstanță: „Dacă suntem necredincioși totuși El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui singur” (2 Tim. 2,13). Dar a proceda în mod deliberat, așteptând ca Domnul să înlăture consecințele neplăcute, poate fi o îndrăzneală căreia Isus îi răspunde: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău” (Mat.4,7).

„Caută pacea și aleargă după ea”

Avraam și Lot s-au întors din Egipt, însă în Canaan erau puține locuri în care turmele să aibă suficiență pășune și apă. Îngrijitorii

doreau ca averile stăpânilor lor să crească. Între ei au izbucnit neînțelegeri. Avraam vrea să rezolve prompt disensiunea iscată, abordând problema în mod direct: „Te rog, să nu fie ceartă”. Ca și cum l-am auzi spunând: „Lot, cearta aceasta, cu privire la lucrurile trecătoare, trebuie să înceteze. Ce mărturie dăm noi oamenilor? În ceea ce mă privește, vreau să rezolvăm cât mai repede conflictul care s-a declanșat”.

„Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, între păzitorii mei și păzitorii tăi” (Gen.13,8). Câtă bunăvoință! Avraam se referă mai întâi la sine însuși ca și cum cauza întregii probleme ar fi el. Nu aduce învinuiri: „Tu porți răspunderea, de la ai tăi a pornit totul, sunteți niște egoiști, voi trebuie să veniți mai întâi și să vă cereți iertare, dacă vreți ca lucrurile să se termine aici și să nu degenereze!”. Nu se exprimă în felul acesta pentru că el nu gândește așa. El are un discernământ spiritual clar: „căci suntem frați” (Gen.13,8). Sunt atât de multe lucruri care ne unesc și acestea sunt esențiale: facem parte din aceeași familie, avem același părinte. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12,10). Lucrurile care ne despart sunt neînsemnate și de câte ori acestea nu ne macină și nu ne consumă tot timpul! Dincolo de felul cum gândește și cum acționează Lot, Avraam îl tratează ca pe un frate, între ei nu sunt doar legături naturale de rudenie, ci ei se închină aceluiași Dumnezeu, au aceeași credință.

„Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (Gen.13,9). Avraam era mai în vârstă decât Lot, dar nu a profitat de acest avantaj. Poziția lui îi permitea revendicări preferențiale, dar nu s-a folosit nici de acest statut. Prin făgăduința clară și directă, Dumnezeu îi oferise doar lui întreaga țară a Canaanului, dar Avraam nu este molipsit de spirit egoist, el renunță la acest drept. Parcă îl aud pe Avraam spunându-i: „Dragul meu, îți ofer posibilitatea să alegi, iar în ceea ce mă privește, voi lua ceea ce vei lăsa tu.” Pe vremuri,

Spurgeon spunea: „Îți trebuie mai mult talent decât îți închipui, ca să cânti bine la vioara a doua”. Avraam cântă excepțional de bine la vioara a doua. El manifestă față de Lot un spirit cu adevărat generos, atitudinea lui dezvăluie noblețe de caracter și o bunătate sufletească vrednică de apreciat. În relațiile interumane, operează în multe rânduri principiile egoismului, însă în viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, au operat principiile altruismului, pentru că el privește dincolo de foloasele vremelnice, la câștigul veșnic. Prin această alegere, a zădărnicit planul lui Satana de a produce ceartă între el și nepotul lui. „Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!” (Ps.34,14)

„Cât de mulți sunt aceia care, în condiții asemănătoare, fără să țină seama de urmări, s-ar agăța de drepturile și preferințele lor personale! Câte familii nu s-au distrus din pricina aceasta! Câte biserici nu au fost dezbinat, făcând ca lucrarea, cauza adevărului, să ajungă de ocară și batjocură între cei nelegiuiți!... Cultivarea unui comportament totdeauna la fel de plin de curtenie, cultivarea bunăvoinței de a face altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă, ar reduce la jumătate suferințele vieții. Spiritul de înălțare de sine este spiritul lui Satana, dar inima în care este cultivată iubirea lui Hristos va avea cea dragoste care nu caută la ale sale. În acest fel se va da ascultare îndemnului divin: ‘Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora’ (Filip.2,4).” – E.G.White, *Patriarhi și profeți*, p. 123-124.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit!”

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Cor. 6, 14-15)

Să vedem cum se raportează Avraam la voia lui Dumnezeu în ceea ce privește legătura cu cei necredincioși.

A acceptat fără nici un murmur chemarea lui Dumnezeu de a ieși din Ur din Haldea. Nu l-a pus nici o condiție lui Dumnezeu, L-a crezut pe cuvânt. Împreună cu tatăl său, Terah, și cu toți însoțitorii s-au stabilit pentru o vreme în Haran. Au petrecut aici aproape 25 de ani și la 75 de ani, ascultând de aceeași poruncă divină, prin credință, merg spre țara făgăduită, Canaan. „Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan. Avraam a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la Stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară. Domnul S-a arătat atunci lui Avraam și i-a zis: ‘toată țara aceasta o voi da seminței tale.’” (Gen.2,5-7). Totul este concis și fără explicații. Nu ni-l putem imagina pe Avraam gândindu-se: „Am ajuns aici și am de partea mea promisiunea lui Dumnezeu. Dacă El m-a condus până aici, de acum trebuie să acționez și eu; pentru asta mi s-a dat capacitate! Nu m-am așteptat ca

țara să fie ocupată. Dar deja am un plan pentru cucerirea ei. Cred că el mai bun lucru ar fi alianțele de căsătorie cu acești oameni. Canaanii pot fi câștigați la credință și așa vom împlini planul lui Dumnezeu” sau „vom cumpăra o proprietate aici, alta acolo, și în felul acesta vom pune mâna pe cât mai mult teren până când, într-o zi, întreaga țară ne va aparține” sau „vom deveni asociați în afaceri cu acești cananiți, vom cumpăra de la ei acțiuni până când pachetul majoritar al afacerii ne va aparține!” Dincolo de greșelile din care avea să învețe, în relațiile cu cei necredincioși, Avraam avea să ma-

nifeste respect și verticalitate, iar primordiale în viața lui vor fi credința, lucrarea și onoarea lui Dumnezeu.

La 140 de ani, în ultima parte a vieții, el are aceleași principii de viață. Bătrânul patriarh trece în revistă cu oroare tot ce văzuse în Canaan: fetele canaanite, stricate și lumeste, o multime destrăbălată, fără cunoștința viului Dumnezeu. Povara serioasă a sufletului său era căsătoria lui Isaac. El nici nu se poate gândi că nora lui ar putea fi vreo canaanită – probabil că din cauza aceasta Isaac nu s-a căsătorit până la 40 de ani. Experiențele lui cu Agar, cele ale lui Lot și Ismael, l-au învățat pe Avraam despre pericolul legăturilor cu oamenii de origine păgână. Rudele lui Avraam mai păstrasera într-o oarecare măsură cunoștința și închinarea față de adevăratul Dumnezeu, tocmai de aceea dorea ca soția fiului său să fie de aceeași credință cu el.

S-au schimbat oare lucrurile azi? În cuvântul inspirat stă scris următoarele: „Fericirea și prosperitatea relațiilor de căsătorie depind de unitatea părților, dar între credincios și necredincios există o diferență radicală de gusturi, înclinații și scopuri. Oricât de sincere și de curate ar fi principiile cuiva, influența prezenței unui necredincios va tinde să îndepărteze de Dumnezeu.” – E.G.White, *Patriarhi și profeți*, p.168.

„Deși tovarășul ales de tine a fost valoros sub toate celelalte aspecte, totuși el nu a primit adevărul pentru timpul acesta, el este un necredincios, și ție îți este interzis de cer să te unești cu el. Tu nu poți să disprețuiești acest sfat divin fără să-ți primejduiești sufletul.” – E.G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 385.

Dacă întotdeauna ne vom raporta corect la tot ce s-a scris „pentru învățătura noastră”, se va împlini și ultima parte a versetului citat la început: „să avem nădejde”. Să avem nădejde în situații de criză, căci vom fi susținuți să le depășim cu succes, să avem nădejde când ne aflăm la răscruce de drumuri, căci vom fi conduși să facem alegerea cea bună. Noi suntem susținuți de Cel în care ne-am pus toată nădejdea.

Muzica... din culise

secvențe din viața
Corului de copii
„Flori și Stele”

Muzica a jucat dintotdeauna un rol central în viața poporului lui Dumnezeu. Iată ce spune Ellen White despre importanța muzicii pentru timpul acesta: „După cum copiii lui Israel, călătorind prin pustie, își înveseleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot așa îi îndeamnă Dumnezeu pe copiii Săi de astăzi să aducă bucurie în peregrinarea lor prin această viață... Cât de adesea i se întâmplă sufletului sufocat și gata să se lase pradă deznădejdii ca memoria să regăsească vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu – demult uitată povară a vreunui cântec din copilărie – și ispitele își pierd puterea, viața capătă un nou înțeles și un nou scop, iar curajul și bucuria sunt împărtășite și altor suflete!

Nu ar trebui să se piardă din vedere nicio dată valoarea cântecului ca mijloc de educație. Să se audă cântece în familie, din cele gingașe și curate, și atunci vor fi mai puține cuvinte de critică și mai multe de voioșie, speranță și bucurie. Să se audă cântece la școală, iar elevii vor fi aduși mai aproape de Dumnezeu, de profesorii lor, mai aproape unul de altul.

Ca parte a serviciului divin, cântarea este tot atât de mult un act de închinare precum este rugăciunea. Și, într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. Dacă este învățat să-și dea seama de aceasta, copilul se va gândi mai mult la sensul cuvintelor pe care le cântă și va fi mai maleabil sub puterea acestora.”

– E. G. White, *Educație*, p. 132, 133.

Animați de aceste gânduri, pentru numărul de față al revistei, ne-am oprit asupra unuia dintre promotorii cântecului românesc adventist: Corul de copii „Flori și Stele”. Am stat de vorbă cu cei doi părinți spirituali ai acestui cor, Carmen și René Stoica.

V.S.: – *Care a fost gândul care v-a însuflețit atunci când v-ați hotărât să porniți la drum cu acest cor de copii – „Flori și Stele”?*

– Când am fost rugată să mă ocup de ei, în 1986, am ezitat, din mai multe conside-

rente. Însă ceea ce m-a făcut să mă hotărâsc a fost, pur și simplu, prezența lor. Prin ei am început să îmi văd utilitatea în biserică, în slujba lui Dumnezeu. Dorința de a face bine celor din jur a fost, într-adevăr, motivul pentru care am acceptat să mă ocup de acești copii.

V.S.: – *S-a schimbat ceva de-a lungul atâtor ani de activitate?*

– Până în 1990, situația copiilor, a relațiilor cu ei și dintre ei, era cu totul alta. Activitatea muzicală a corului se desfășura între pereții de pânză ai cortului improvizat pentru comunitatea Grant, demolată în 1986. Condițiile erau foarte dificile. În loc să scadă, efectivul nostru a crescut la 105 copii. După decembrie 1989, s-au deschis posibilități nebănuite de a cânta și în afara bisericii și copiii erau deja pregătiți. Astfel, trecerea de la susținerea programelor în biserică la scenele publice din București și din țară a fost ușoară și firească. Din acest moment, corul de copii a avut nevoie de un nume și a fost ales numele unei melodii foarte îndrăgite de copii – „Flori și Stele”.

V.S.: – *Care au fost dificultățile cu care v-ați confruntat și satisfacțiile pe care le-ați avut în colaborarea cu acești copii?*

– Trebuie să vii mereu cu ceva nou. Nu avem pianist și este greu de asigurat acompaniamentul. Repetițiile ne aduc satisfacții, deoarece copiii muncesc foarte mult. Când vezi că le place și lor, și celor care ne ascultă, când simți o binecuvântare evidentă, este ceva extraordinar. Datorită acestui lucru reușim să depășim momentele de criză. Ele apar oricum. Dar știm că lucrarea aceasta nu este întâmplătoare. Dumnezeu are un plan cu noi. El Se face cunoscut prin acești copii. Este minunat să-i vezi pe copii cum transmit fără rezerve dragostea Lui. Este cea mai mare satisfacție pe care o avem.

V.S.: – *Cum îi adunați pe copii și ce aduceți bun în viața lor?*

Oana Pascu
redactor

– Nu știu dacă am făcut vreodată un apel. Copiii se aduc unul pe altul. Ei vin cu prietenii lor. Selectarea se face totuși din punct de vedere calitativ. La repetiții, îi primim chiar și pe cei care nu au decât o dorință extraordinară de a cânta. Aceștia n-au avut ocazia să cânte acasă, venind dintr-o familie din afara bisericii. Prin exercițiu, putem să descoperim că au talente ascunse. De ce să nu credem că ei sunt coriști de mâine?

Încerc să fiu o influență bună pentru copiii aceștia prin răbdare, îndelungă răbdare și dragoste. Între mine și ei nu există distanță. Suntem prieteni. Ne jucăm împreună, cântăm împreună, ne certăm, dar, în momentul în care avem ceva serios de făcut, trecem la treabă.

V.S.: – Cum vă raportați la copiii din locurile unde sunteți invitați să cântați?

– Când suntem într-o deplasare, unul dintre punctele programului este un cântec în comun. Îi adunăm pe copiii din biserică respectivă, cântăm ceva împreună și, în felul acesta, creăm un moment de părtășie între noi și ei. Cei care ne ascultă se simt bine cu noi, iar copiii noștri își fac noi prieteni. Ei corespund și construiesc relații cu cei din alte părți.

V.S.: – Care au fost momentele în care ați simțit mai mult decât în celelalte ocazii că cerul s-a coborât printre voi?

– Nu cred că am simțit vreodată că suntem părăsiți de Dumnezeu. Poate că noi îl părăsim, atunci când, în aglomerarea programului, uităm că este o zi specială și că ne aflăm într-un loc deosebit. Dar Dumnezeu ne cunoaște inima, ne ridică și este mereu lângă noi.

V.S.: – Ați avut copii care s-au împlinit într-un mod aparte prin „Flori și Stele”?

– Sunt multe cazuri. Am avut un copil cu totul fără talent, dar foarte sociabil. Din păcate, era și năzdrăvan – ne deranja la repetiții. Am fost sfătuită să nu-l mai primesc. Am sperat totuși că va crește și se va schimba. Nu a reușit să învețe să cânte, dar s-a întâmpnat ceva cu viața lui: a urmat cursurile Institutului Teologic, iar acum este pastor. Poate că dacă am fi renunțat la el, nu ar mai fi ales acest drum.

Un alt copil era singurul din familie care venea la biserică. Nu lipsea de la repetiții. A avut de cântat în program și, cu această ocazie, a venit însoțit de părinți. Acum părinții lui și toți cei cinci frați sunt adventiști, iar două dintre surorile lui cântă încă în cor. Munca noastră pentru cei din jur nu este inutilă. Avem copii din afara bisericii, care sunt foarte cuminți și respectuoși. Ei își invită părinții la adunare.

V.S.: – Cât timp investiți dumneavoastră pentru reușita acestei activități?

– Gândurile noastre se îndreaptă mereu la această lucrare. În familie, ne facem programul în funcție de programul copiilor. Dacă nu sacrifici, dacă nu renunți la tine, nu poți să realizezi ceva. Trebuie să le oferim copiilor satisfacție și motivație. Dacă nu le-am oferit nimic, poate că ar renunța. Lucrăm din pasiune, nu din încercarea de a fi mai buni decât alții. Dorim să facem ceva util pentru copii, să-i ținem aproape de biserică, pentru că altfel Dumnezeu nu ar mai fi cu noi. Încercăm să fim noi înșine, cu posibilitățile noastre, cu repertoriul nostru și cu ce putem dăruia mai bun. Profesionalismul a venit pe parcurs.

Avem șansa că suntem o familie. René este tehnicianul de sunet, eu îi coordonez pe copii. Suntem întotdeauna unul la dispoziția celuilalt, stăm de vorbă și colaborăm foarte bine. În concedii, ne gândim la ce am mai putea face pentru copii, din punct de vedere tehnic, relațional, muzical etc. Ne rugăm și ne susținem reciproc.

V.S.: – Există vreo nevoie cu care vă confrunțați în prezent?

– Dacă ne confruntăm cu o situație dificilă, aceea este situația financiară. Copiii noștri sunt foarte săraci. Unii nu au decât un părinte, sunt mai mulți frați în familie, iar venitul lor este adesea ajutorul de șomaj. Însă părinții lor sunt fericiți să își vadă copiii atrași într-o activitate culturală și într-un colectiv deosebit, unde se dezvoltă spiritul de grup și valorile bisericii. Părinții ne susțin în rugăciune. Și copiii se roagă pentru relațiile dintre ei și chiar postesc pentru rezolvarea unor situații dificile (financiare, de sănătate etc.). Știm să sărbătorim împreună zilele de naștere și revelionul.

V.S.: – Componenta Corului „Flori și Stele” are o coloratură aparte. Cum reușiți să păstrați coeziunea între generații?

– În corul nostru sunt copii cu vârste între 5 și 21 de ani. Niciodată nu am „pensionat” pe nimeni. Când au considerat că este momentul, s-au retras. Ei simt că suntem o familie: René este tata, Carmen este mama, iar ei sunt copiii. Au crescut într-un spirit de unitate, am stat mult de vorbă cu ei și au înțeles că este frumos să se ajute, ca niște frați – cei mici nu îi mai ciupecesc pe colegii lor, cei mari nu mai schimbă replici înțepătoare. Înainte de program, cele mari le aranjează părul celor mai mici, ca să nu iasă în față dezordonată.

În ceea ce privește calitatea sunetului, cei mici le dau curaj celor mari, când cântă, iar cei mari dau culoare. Stăm de vorbă separat cu fetele și cu băieții și în funcție de vârstă, pentru că și aceasta contează. Nu-i pedepsesc fără să le justific pedeapsa, fie că este vorba de cartonș galben, roșu sau „lăsare la vatră”, în cazul unei deplasări.

V.S.: – Ne puteți împărtăși din gândurile voastre de viitor?

– Nu avem planuri. Ne propunem să repetăm, să învățăm piese noi, iar invitațiile sosesc. Avem 65 de piese pe care la orice oră le putem cânta. Unii copii sunt conștienți de lucrarea pe care o fac prin muzică. Alții se simt bine în cor și își doresc să vadă locuri noi. Este vorba de motivație.

Care este motivația voastră? Astăzi, când „Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, care strălucește de slava lui Dumnezeu, putem recunoaște subiectele de laudă și recunoștință, care vin de la corul ceresc, ce înconjoară tronul; iar când eoul cântecului îngeresc este deșteptat în căminele noastre pământești, inimile vor fi atrase mai mult de cântăreții cerești. Părtășia cu cerul începe pe pământ. Aici deprindem tonalitatea laudei lui.” (E. G. White, *Educație*, p. 133)

Corul „Flori și Stele” transmite un mesaj de încurajare pentru toți cei care lucrează deja sau care doresc să își asume responsabilitatea conducerii unui cor.

V-ați găsit locul?

Școala de Sabat / Lucrarea Personală

Ce se ascunde în spatele acestei denumiri destul de criptice? Desigur, Școala de Sabat este o componentă a activității Bisericii Adventiste, bine cunoscută oricui a fost vreodată, într-un Sabat dimineața, într-o astfel de biserică. Dar ce înseamnă Lucrarea Personală?

Cred că este nimerit, acum, la început de an, să prezentăm acest departament, care include pe fiecare dintre cei ce sunt membri sau aparținători ai Bisericii Adventiste.

Deoarece Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală acoperă o varietate de modalități de activitate desfășurată de biserică, voi încerca să le prezint în așa fel, încât fiecare dintre membrii bisericii să-și poată găsi propriul loc.

Școala de Sabat

S-a spus și s-a repetat de atâtea ori, încât sintagma aceasta aproape s-a golit de conținut – că Școala de Sabat este inima comunității. Este adevărat că astăzi transplanturile de inimă au devenit operații de rutină, totuși, în ceea ce privește Școala de Sabat, se pare că nu schimbarea acestei „inimi” cu o alta este soluția reînviării vieții bisericii. Ceea ce este urgent și necesar este o vindecare deplină a acestei „inimi”, vindecare pe care numai Marele Medic o poate realiza.

Așa cum este ea structurată, pe secțiuni de vârstă, de la „primii pași”, „grădiniță”, „juniori”, „adolescenți” până la „tineri” și „adulți”, Școala de Sabat este gândită să ofere un cadru pentru studiu, rugăciune, părtășie și lucrare misionară.

Desfășurarea activității Școlii de Sabat pe grupe de 6-8 persoane asigură atmosfera ideală de intimitate și emulație pentru atingerea scopurilor urmărite. În cadrul acestor grupe, rolul instructorului este determinant, el reușind sau nu să dea viață acestui mecanism.

Simplul fapt că trimestrial sunt puse la dispoziția tuturor celor interesați manuale de studiu (atât de obișnuitele noastre „lecțiuni”) nu poate da viață „oaselor” din valea viziunii. Mai este nevoie de „duh”. Este nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să fie invocat și dorit de către toți cei care, Sabat de Sabat, participă sau cel puțin sunt prezenți la Școala de Sabat.

Intenția Departamentului Școala de Sabat/Lucrarea Personală pentru anul 2003 este să se roage și să lucreze, pentru ca Școala de Sabat să redevină în fiecare comunitate din România o inimă vie, care să pulseze viață în toate compartimentele activității bisericii. Pentru aceasta, s-au făcut planuri și se vor desfășura activități în fiecare conferință. Dar suntem conștienți că, fără implicarea fiecărui diriginte al Școlii de Sabat din fiecare comunitate, fără dăruirea fiecărui instructor de la fiecare grupă, de pe tot cuprinsul țării, și fără o preocupare constantă a fiecărui pastor, nu se va schimba nimic.

Sola Scriptura

Sola Scriptura înseamnă misionarism în stare pură. Oferta generoasă, adresată populației țării de a se apropia de adevărurile fundamentale ale Scripturii într-o modalitate convenabilă, începe să fie din ce în ce mai apreciată, atât de către cei cărora li se adresează, cât și de către pastorii și membrii bisericii noastre.

Valeriu Petrescu

director,

Departament

Școala de Sabat/

Lucrarea Personală,

Uniunea Română

În 2002, Sola Scriptura a oferit studii prin corespondență unui număr de peste 21.000 de persoane. Mulți dintre aceștia au participat, de asemenea, la întâlnirile periodice și la evenimentele organizate de filialele Sola Scriptura din fiecare conferință. Este o bucurie deosebită să vii în legătură cu oameni care, pentru prima dată, au ocazia să studieze adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu.

Anul 2003 este o provocare deosebită, atât din punct de vedere material, cât și din punct de vedere al disponibilităților de a lucra efectiv pentru suflete. Din primele date adunate, se vede un seceriș bogat de suflete. Există o mulțime de oameni doritori să-L cunoască pe Dumnezeu și care nu pot fi atinși altfel decât prin Sola Scriptura.

Cred că este numai normal să mulțumim tuturor membrilor noștri, care s-au implicat activ în lucrarea Sola Scriptura, și dorim ca Dumnezeu să-i binecuvânteze. De asemenea, sperăm că tot mai mulți dintre membrii bisericii vor dori să aibă parte de bucuria de a lucra pentru sufletele prețioase, pentru care a murit Mântuitorul. Visez la momentul când numărul cursanților Sola Scriptura va depăși numărul membrilor bisericii.

Școala biblică de vacanță

Este un tip de activitate relativ nou, dar cu un potențial evanghelistic nebanuit. Pe scurt, ce înseamnă o Școală biblică de vacanță? Un grup de voluntari dintr-o comunitate se oferă să organizeze o săptămână de cunoaștere a temelor biblice pentru copiii neadvențiști din acea localitate. Acțiunea va fi pregătită din timp și va fi obținută adeziunea comunității. În fiecare zi din acea săptămână, copiii invitați vor fi învățați, timp de 2 ore, cântece, povestiri biblice și li se va preda, într-o manieră interactivă și adaptată vârstei lor, o temă biblică. Fiecare întâlnire are o parte practică, în care fiecare copil confecționează obiecte semnificative pentru lecția zilei. La sfârșitul întâlnirii, copiii pleacă acasă cu obiectele confecționate. În ultima zi a săptămânii, în Sabat, se organizează festivitatea de absolvire,

care nu este doar o ceremonie, ci și un program muzical, susținut chiar de copiii care au participat la Școala biblică de vacanță, iar cei mai atenți ascultători sunt propriii lor părinți.

Nu cred să existe acum o metodă mai eficientă de evanghelizare, de deschidere, decât Școala biblică de vacanță. Ea reușește să miște comunitățile din amorteală, să înlăture prejudecățile față de Biserica Adventistă, să-i aducă pe copii și pe părinții lor în contact cu biserica locală și să pregătească drumul pentru alte activități evanghelice.

În 2002, au fost organizate în toată țara 31 de școli biblice de vacanță, la care au participat 3261 de copii sub îndrumarea a 427 de voluntari, care au lucrat, fiecare după darul lui, pentru aceste suflete prețioase. În 2003, vor fi organizate

*Cred că este
nevoie de rugăciunile
noastre ale tuturor
și de dorința noastră,
împuternicită de
Duhul lui Dumnezeu,
pentru ca secerișul
să poată avea loc.*

peste 100 de școli biblice de vacanță în toată țara. Cred din toată inima că orice comunitate care va organiza o Școală biblică de vacanță va fi binecuvântată cu o înviare spirituală deosebită și va avea bucuria să guste din satisfacția Mântuitorului care spunea: „Lăsați copilașii să vină

la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a unora ca ei.” (Matei 19,24)

Un milion de misionari

Cred că am mai scris într-un număr anterior al Curierului despre readucerea în atenția întregii biserici a necesității de a reînvia evanghelizarea personală, aceea metodă veche, antică, pe care ucenicii au învățat-o de la Maestrul lor și pe baza căreia biserica a reușit să-și îndeplinească mandatul încredințat ei de Dumnezeu. „Un milion de misionari” este planul de a încălzi inima a cel puțin 10% dintre membrii bisericii pentru lucrarea directă cu cei care mor necunoscându-L pe Dumnezeu. Planul prevede instruirea prin intermediul cursurilor Institutului Internațional de Slujire Creștină și trimiterea în lucrare, în mod organizat, a celor instruiți.

Anul acesta, au fost puse la dispoziția tuturor acelora care vor să facă ceva pentru Dumnezeu cursuri extraordinare de potrivite pentru instruirea în domeniul evanghelizării personale. Fiecare comunitate este cuprinsă în acest plan de instruire. De asemenea, a fost tipărită o cantitate impresionantă de seminarii „Un nou început”, care sunt destinate spre a fi folosite în lucrarea directă cu oamenii interesați de adevăr. Același seminar este pregătit pe suport electronic pe DVD, în așa fel încât prezentarea să fie cât mai accesibilă. Comunitățile vor fi dotate atât cu DVD-urile cuprinzând seminarul, cât și cu aparatele necesare proiecției.

Un singur lucru nu putem face: nu putem convinge pe nimeni că și azi cuvintele Mântuitorului sunt adevărate: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9,37-38). Cred că este nevoie de rugăciunile noastre ale tuturor și de dorința noastră, împuternicită de Duhul lui Dumnezeu, pentru ca secerișul să poată avea loc.

Evangheliștii acreditați

Poate vă întrebați cine mai sunt și aceștia? Dar sunt sigur că unele dintre comunitățile noastre știu

foarte bine cine sunt acești oameni. Și știu acest lucru, fiindcă ele însele lucrează în strânsă colaborare cu astfel de oameni. Evangheliștii acreditați sunt membri ai bisericii, la fel ca noi toți ceilalți, dar care s-au dedicat în totalitate lucrării de vestire a Evangheliei.

Ei lucrează, de obicei, acolo unde prezența adventistă este foarte slabă sau lipsește în totalitate. Sunt oameni care practică diverse meserii, care sunt înzestrați cu daruri de la Dumnezeu și care, în colaborare cu pastorii și cu bisericile locale, lucrează la „defrișarea” unor zone albe. Sunt dispuși să facă o lucrare pe care, de fapt, ar trebui să învățăm din nou să o facem toți – aceea de a spune oamenilor care nu știu despre vestea bună a mântuirii.

Visez la o zi când să fie atât de mulți evangheliști acreditați, sponsorizați sau voluntari, încât pastorii să nu mai facă față botezurilor și înființărilor de noi comunități. Visez la o vreme în care spiritul misionar să fie atât de răspândit, încât secretarii conferințelor și al Uniunii să nu poată răspunde niciodată la întrebarea „Câți membri are Uniunea Română?” și asta nu fiindcă rapoartele statistice n-au fost trimise la timp, ci fiindcă ele se vor schimba de pe o zi pe alta.

Serviciul Umanitar pentru Penitenciare

Forma aceasta de activitate este împlinirea ad litteram a cuvintelor Mântuitorului: „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” (Matei 25,35-36).

Este adevărat că pare o lucrare obscură și cu mici șanse de reușită, totuși să nu uităm valoarea unui suflet înaintea lui Dumnezeu și prețul pe care Fiul Său preaiubit l-a plătit pentru fiecare om. Și apoi, aș vrea să aveți ocazia să întâlniți astfel de oameni transformați prin harul lui Dumnezeu, așa cum sunt unii dintre cei care L-au cunoscut prin intermediul activității voluntarilor Serviciului Umanitar pentru Penitenciare.

Lucrăm deja în 35 de penitenciare din toată țara, desfășurăm 6 programe educative, bine apreciate de conducerile penitenciarelor și avem și alte proiecte care încearcă să le aducă alinare și lumină atât celor lipsiți de libertate, cât și familiilor lor. Am început la Buciumeni, județul Dâmbovița, un proiect de înființare a unui centru de resocializare pentru deținuții proaspăt eliberați din detenție. Sperăm ca, atunci când în comunitatea dumneavoastră se va face apel pentru acest gen de evanghelizare, să fiți gata să ajutați.

Mai sunt și altele?

Este o întrebare normală. Mai există și alte componente ale acestui departament al bisericii cu nume atât de ciudat? Da, mai există și altele pe care simt că le-am nedreptățit. Poate altădată ne vom reaminti și de ele. În două conferințe, Moldova și Transilvania de Nord, există câte o școală de limbi străine. Și ele sunt componente ale acestui departament. Ar trebui să existe, și sper să-și capete statutul meritat, un subdepartament dedicat slujirii copiilor, care să îngemăneze toate activitățile suplimentare Școlii de Sabat copii și Departamentului de Tineret și să ofere o slujire completă și consistentă celor pe care ne place să-i numim viitorul bisericii.

Și desigur, n-am vorbit deloc despre colportaj, care, după câțiva ani de dezvoltare vertiginoasă, cunoaște un moment de criză, din care sper să-și revină cât mai curând. Pentru că, trebuie să știți, la nivelul conferințelor, colportajul este coordonat tot de Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală.

V-am scris acestea toate, dragi cititori ai revistei *Curierul Adventist*, nu din dorința de a vorbi despre o structură a Bisericii Adventiste. V-am scris din dorința de a vă găsi fiecare dintre dumneavoastră un loc în lucrarea lui Dumnezeu. Pentru că aceasta va duce la încheierea lucrării și la revenirea lui Hristos, Cel pe care Îl așteptăm cu atâta dor. Când în noi va arde aceeași dragoste pentru semenii ca și în inima Mântuitorului, atunci va veni sfârșitul, fericitul sfârșit și începutul vieții veșnice.

Factorii care determină creșterea bisericii (1)

Celor aleși, Dumnezeu le cere să înmulțească bisericile oriunde sufletele pot fi aduse la cunoștința adevărului.

– E. G. White, *Testimonies to Ministers*, p.155.

La începutul lunii ianuarie 2003, la Stupini, s-a desfășurat o întâlnire care va aduce modificări importante în gândirea și practica bisericii noastre. Un număr de aproape 150 de pastori, administratori, conducători de diferite departamente, misionari laici și conducători din bisericile locale au participat la ceea ce se poate chema pe drept cuvânt: *Prima convenție a plantatorilor de biserici adventiste din România*. Invitatul special a fost Ron Gladden, directorul Departamentului Plantării de Biserici din două uniuni din nordul Statelor Unite. Redăm mai jos câteva dintre conceptele prezentate cu această ocazie. Ordinea în care sunt prezentați factorii de creștere ai bisericii nu reprezintă neapărat și ordinea importanței lor. Prezența sau lipsa unui factor nu determină modificări majore ale dinamicii de creștere, dar toți factorii trebuie să fie luați în considerare.

Pastorul

În diferite locuri, în aceeași țară și cu atât mai mult în țări diferite, rolul pastorului este privit diferit. Un lucru rămâne însă constant – poziția sa este privită cu respect și reprezintă un factor de creștere, stagnare sau regres al bisericii sale. Așteptările bisericii locale de la pastorul ei diferă de la un loc la altul, dar de măsura în care aceste așteptări sunt împlinite sau nu depinde destul de mult evoluția ei. Un lucru mai profund decât așteptările sunt nevoile reale ale bisericii. Uneori, așteptările nu sunt realiste și nu exprimă exact nevoile adevărate, dar, dacă pastorul le poate împlini suficient și pe unele și pe altele, biserica nu are de ce să se simtă nemulțumită și va crește în mod real.

În cele mai multe biserici, se așteaptă ca pastorul să îngrijească de fiecare membru în

parte. Acest lucru presupune vizite regulate, cunoașterea tuturor îngrijorărilor și confruntărilor personale, de ordin material sau spiritual. Ori de câte ori apare ceva nou, pastorul este căutat și solicitat să găsească soluții. Un asemenea mod de păstorie, chiar dacă pare ideal, nu reprezintă formula optimă de slujire a bisericii sau cel puțin nu reprezintă idealul. La începuturile lucrării noastre, o biserică în care pastorul era angajat doar pentru păstorie internă, era considerată o biserică apos-taziată. Sfaturile inspirate, care au fost date cu privire la această preocupare, descurajează supraîmpovărarea pastorului doar cu îngrijirea de rutină a membrilor bisericii. Sigur că vizitarea și îngrijirea pastorală sunt responsabilități de la care nici un conducător spiritual nu poate abdica, dar rolul pastorului înseamnă mai mult decât atât.

Unele biserici nu vor avea niciodată mai mult de 150 de membri, pentru că acesta este numărul maxim pe care un om îl poate îngriji în maniera descrisă mai sus. Atunci care trebuie să fie rolul pastorului, pentru ca biserica să se poată dezvolta normal? Experiența arată că, atunci când pastorul devine un conducător autentic, biserica începe să se miște altfel. Biserica are nevoie mai degrabă de conducerea pastorului decât de îngrijirea confortabilă a fiecărui membru în parte. O bună organizare și o conducere înțeleaptă vor face ca nevoile personale ale fiecărui credincios să fie mult mai bine împlinite decât ar face-o pastorul singur.

Fără să fie neglijată vizitarea și fără să fie pierdute suflete din cauza lipsei de asistență pastorală de cea mai bună calitate, într-o biserică sănătoasă, pastorul este omul care stă înaintea bisericii ca un promotor al vieții spirituale și al misiunii ei. El este un om al credinței și al rugăciunii, al studiului și al devoțiunii personale, care se va răsfărca binefăcător peste biserica sa. Un pastor autentic este un învățător după modelul Marelui Învățător și al Păstorului cel Bun. El deschide poarta, glasul său aduce curaj, mângâiere și îmbăr-

Ion Buciuman
secretar,
Asociația
Pastorală,
Uniunea
Română

bătăre, iar toiagul și nuiaua să lucrează din plin. Dar cel mai important lucru este că un asemenea pastor este înconjurat de ucenici. El îi motivează și-i instruiește, îi organizează și îi trimite, îi primește și le ascultă rapoartele, își ia timp să rămână cu ei deoparte pentru a se face înțeles mai bine, pentru a trage concluzii și a începe din nou. El însuși se ocupă de lucrurile mai grele, în calitate de expert în relații publice și intervenții speciale, în cazuri deosebite. El îi delegea pe colaboratori și intervine în sprijinul lor, arătând că îi pasă și că știe ce trebuie și cum trebuie făcut.

După modelul divin, pastorul eficient este un slujitor al lui Dumnezeu în folosul oamenilor. Iubirea sa profundă pentru suflete devine molipsitoare pentru colaboratorii săi. Noblețea și corectitudinea sa îl fac să fie cel mai respectat personaj al bisericii și el nu înșală nicio dată așteptările celor care îi acordă creditul cuvenit. El este sensibil și atent cu cei împovărați de nevoi, politetea sa este mai mult decât o obligație de serviciu și ea izvorăște din compasiune și dragoste jertfitoare. Uneori, poate fi intransigent cu cei care au nevoie de corectare și cărora doar confruntarea le face bine, dar nici chiar atunci nu va deveni vulgar sau ironic. El își păstrează cumpătul când este ofensat în public și nu se simte nedorit sau abandonat, dacă nu se găsește imediat cineva care să-i ia apărarea. Nu se enervează și nu bate cu pumnul în amvon pentru a demonstra cine este mai mare acolo. El este mai mare tocmai prin faptul că nu ține neapărat să demonstreze acest lucru.

Atunci când stă în fața poporului, prezentând Cuvântul, el este însoțit de o solemnitate plină de pasiune, care face ca audiența să știe că Dumnezeu vorbește. Manifestarea pasiunii sale este adaptată atât stilului personal, cât și publicului care ascultă. Cuvintele sale vindecă, întăresc, îmbărbătează, câștigă interesul și pun pe gânduri pe cei greșiți. Apelurile sale sunt luate în serios și oamenii iau decizii sau își verifică pozițiile luate deja. Nimeni nu poate adormi la predica lui, nu din cauza soneriei cu care predicatorul încearcă să mențină atenția ascultătorilor, ci datorită

Duhului lui Dumnezeu, care Se manifestă vizibil.

Cu un asemenea pastor, biserica se dezvoltă. Dacă nu mai poate crește local, el va deschide una sau mai multe biserici noi, unde noii veniți să se simtă ca acasă.

„N-ar trebui să se ceară pastori permanenți pentru bisericile noastre, ci să lăsăm ca puterea dătătoare de viață a adevărului să-i impresioneze pe membri să treacă la acțiune și să facă eforturi misionare eficiente în fiecare localitate.” – *Atlantic Union Gleaner*, 8 ianuarie 1902.

Imobilul și facilitățile

Felul cum arată un loc de închinare și zona unde este amplasat pot fi sau deveni un factor de reglare a numărului de închinători care se adună. Confortul fizic sau chiar și numai cel estetic poate fi o sursă care să-i atragă pe participanți. Lipsa anumitor facilități poate limita sau poate face să scadă audiența. Sigur că pot fi și alți factori de motivare a participării oamenilor la serviciile divine, dar arhitectura, deși nimeni nu vine doar să o admire, poate contribui la reușita efortului de a-i aduce pe oameni la Hristos. Dacă numărul locurilor de parcare este insuficient în unele părți ale lumii, acesta reglează numărul participanților.

Atunci când se proiectează un nou lăcaș de adunare, este important ca beneficiarii să-și facă foarte bine socotelile. Dimensiunile avute în vedere vor funcționa ca factori determinanți ai creșterii bisericii. Există și riscul supradimensionării unei capele. Efectul va fi negativ. Unele comunități se adună iarna într-una din dependințe. Efortul financiar de a încălzi sala mare este peste puterile grupului care se adună. Efectul este devastator. Sentimentul de neputință este la fel de distrugător ca și cel de sufocare din lipsă de spațiu. Oamenii vor fi descurajați să participe.

Dincolo de dimensiunile exterioare ale unui imobil, mai sunt și alte elemente care-l pot face primitor sau respingător. Calitatea și culorile finisajului, mobilierul, ilu-

minatul, încălzirea și aerisirea localului, precum și mulți alți factori pot contribui la atragerea sau respingerea celor interesați. Existența și folosirea echipamentelor de amplificare, audio-video, contribuie la succesul efortului misionar.

În Filipine, țară asemănătoare țării noastre, a fost condus un experiment privind rolul mijloacelor audio-video în stabilirea numărului de participanți la întrunirile de evanghelizare. Numărul de persoane interesate a fost în mod încurajator mai mare în cazul folosirii echipamentului de proiecție. De zece ori mai mulți oameni au participat și de zece ori mai multe suflete s-au hotărât să continue să se pregătească în clasa de botez, în urma întâlnirilor care au beneficiat de echipament audio-video. În ultimă instanță, Duhul Sfânt este cel care influențează sufletele oamenilor pentru adevăr, dar facilitățile au rolul lor specific în propovăduirea adevărului.

În concluzie, pastorul și clădirea sunt factori care determină numărul membrilor bisericii locale. Aici mai trebuie menționat ceva. Mutarea unui pastor prea des are un efect demobilizator asupra stabilității vieții bisericii. După experiența mea în domeniu, abia după trei ani un pastor începe să dea randament, iar din practică, plantatorii de biserici consideră că un pastor n-ar trebui să fie mutat mai devreme de cinci ani. Porunca Mântuitorului de a merge în toată lumea este adresată tuturor urmașilor Săi și nu trebuie aplicată fără discernământ în transferul irațional al pastorilor. El are nevoie de un timp optim de ședere în același loc pentru a putea aduce roade pentru Împărăție.

S U F L E T E PĂTATE

Ce să faci când nu poți ierta

Pe când aveam 17 ani, am plecat pentru prima oară de acasă pentru a merge la colegiu. Eram neliniștit, nesigur și temător. Adevărul e că eram teribil de speriat. Aveam câteva note slabe în liceu și-mi era teamă că nu voi face față la colegiu.

Părinții m-au dus cu mașina la colegiul pe care aveam să-l frecventez. După ce mi-am dus toate lucrurile în cameră, m-am întors la mașină, ca să-mi iau ultimele două valize. În timp ce le luam, mama a spus ceva ce mi s-a întipărit adânc în minte: „Nici nu știu de ce te-am adus până aici, probabil că o să pici la toate examenele.” Eu i-am răspuns: „Îți mulțumesc, mamă!”, mi-am luat valizele și am urcat agale panta spre clădirea dormitoarelor, cu lacrimi de furie și de neîncredere șiiroindu-mi pe obraji. În acel moment, nu numai adolescența și copilăria mea ajunseseră la un sfârșit, dar și relația mea cu mama. Mi-au trebuit 13 ani și experiența convertirii pentru a fi în stare să o iert.

Ce se întâmplă când nu iertăm

De ce credeți că este atât de dificil să iertăm? Probabil pentru că dorim ca persoana care ne-a rănit să-și dea seama de câtă durere ne-a cauzat. Sau poate că dorim să suferim pentru ceea ce a făcut. Ca urmare, ne închidem în noi sau renunțăm la acea relație. Și, dacă acest lucru nu este posibil, începem să aplicăm metoda tăcerii. Câteva persoane pe care le cunosc se mândresc cu cât de mult timp pot să prelungească tăcerea. Unii reușesc săptămâni întregi.

Iertarea nu vine de la sine, nu-i așa?

Gândiți-vă la gama de sentimente prin care trece fiecare dintre noi când cineva face vreun gest considerat de neiertat. Lista tipică

a emoțiilor, variind pe ici pe colo, poate fi următoarea: prima dată, vin șocul, tulburarea și sentimentul că am fost răniți. Apoi, vin furia, ura, resentimentul și amărăciunea, pentru ca în cele din urmă să apară indiferența.

Nu e o situație prea plăcută, nu-i așa?

Studiile medicale recente ne aduc la cunoștință faptul că ura, furia și amărăciunea sunt asemenea unor criminali. Aceste sentimente ridică nivelul tensiunii arteriale. Se cunoaște deja faptul că hipertensiunea erodează pereții arterelor (Dean Ornish, M.D., *Love and Survival*). Cu timpul, se acumulează o depunere care constituie cauza pentru boli coronariene și moarte prematură. Nici unul dintre noi nu ar trebui să-și permită asemenea sentimente negative.

Când refuzăm să iertăm, sentimentele neplăcute ne pătează sufletul. Ne pierdem, de asemenea, și capacitatea de a iubi. Oamenii care nu iartă nu pot avea relații profunde, bazate pe iubire.

Majoritatea dintre noi știm că Isus a spus, în Matei 18,22, că ar trebui să iertăm nelimitat – de șaptezeci de ori câte șapte – iar, în Luca 6,37, se afirmă că, dacă vom ierta, și noi vom fi iertați. Dar cum să punem aceste lucruri în practică, mai ales când ne confruntăm cu o durere sfâșietoare?

Iată aici câteva sugestii care ar putea să ne ajute.

1. Acceptă instrucțiunile lui Dumnezeu de a ierta. Isus a spus: „... iertați și vi se va ierta” (Luca 6,37). Când simțim că nu putem să iertăm, El ne va da putere. De fapt, ne-a promis: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (2 Cor. 6,16). Memorați făgăduințe de genul acesta! A ține minte promisiuni ale lui Dumnezeu e ca și cum jumătate din bătălie ar fi câștigată.

2. La începutul fiecărei zile, gândește-te la cruce pentru a obține iertarea divină a lui

Mike Jones
Portland, Oregon

Adventist Review
noiembrie 2002

Dumnezeu. La cruce, Isus a arătat cât de mare este prețul iertării. Dacă simți că ai prefera să mori decât să ierți pe cineva pentru ceva de neiertat, adu-ți aminte că Isus a trebuit să facă exact același lucru și s-ar putea ca și tu să fii nevoit să faci la fel. La cruce, Isus a murit pentru păcatele noastre și, tot la cruce, noi trebuie să murim față de natura noastră păcătoasă. La cruce, eu și cu tine primim inimi noi.

3. Începe să ierți pe alții. Poate fi util să întocmești o listă. Apoi, spune aceste cuvinte de fiecare dată când te rogi: „Doamne, vreau să îl/o iert pe ... pentru ceea ce el/ea a făcut sau a spus. Te rog, dă-mi iertarea Ta pentru el/ea”. Revino zilnic asupra listei, până când nu va mai fi necesar.

4. Fă din iertare un stil de viață. Spune: „Vreau să iert” de fiecare dată când apare ceva ce te-ar putea răni. Fă acest lucru când cineva te contrazice, când te vorbește de rău sau îți spune că nu ești un părinte bun sau când cineva îți taie calea în trafic. Spune-o în orice situație. Cu timpul, mintea ta va fi în armonie cu decizia pe care ai luat-o, iar Duhul lui Dumnezeu va lucra în tine și îți va da „după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2,13).

5. Adu-ți aminte să nu cedezi atunci când ies la iveală vechi resentimente. Iertarea este un proces continuu. Așadar, continuă să ierți de fiecare dată când este nevoie. Cu timpul, gândurile și sentimentele negative vor dispărea, pe măsură ce Dumnezeu le elimină și le înlocuiește cu iertarea Sa. Aceasta poate dura săptămâni, luni sau ani. Dar, într-o zi, te vei trezi bucurându-te și dându-ți seama că vechile resentimente au dispărut, în sfârșit, din viața ta.

6. Adu-ți aminte să te ierți pe tine însuși. Unii dintre noi au făcut lucruri cu adevărat deplorabile în viață. Dacă suferi sub povara vinovației din cauza comportării tale rele, Isus ne reamintește: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Dacă Dumnezeu te iartă, cine ești tu ca să nu te ierți pe tine? De fiecare dată când Satana încearcă să te doboare, spune:

„Isus m-a iertat. Acum vreau să mă iert și eu.”

Iertarea ca stil de viață

Ați putea întreba: „Să-i cer iertare cuiva căruia i-am greșit cu mult timp în urmă?”

Întreabă-L pe Dumnezeu ce să faci în această situație. Poate că ar fi potrivită o convorbire la telefon, o scrisoare sau să-ți ceri iertare. Dar se pune întrebarea: „Este acesta un gest din dragoste?” Dacă faptul că reia legătura cu tine îi aduce persoanei în cauză mai multă neplăcere decât vindecare, probabil că ar fi mai bine să lași situația așa cum este, până la rezolvarea ei în Împărăția cerurilor. Duhul Sfânt te

*Când refuzăm
să iertăm,
sentimentele
neplăcute ne
pâtează sufletul.
Ne pierdem, de
asemenea, și
capacitatea de a
iubi. Oamenii care
nu iartă nu pot
avea relații
profunde, bazate
pe iubire.*

va călăuzi. Dacă după multă rugăciune ești încă în dubiu, atunci mai bine lasă totul așa cum e.

Gândiți-vă la următorul experiment: Dacă aveți prin preajmă copii, părinții, soțul sau soția, mergeți la fiecare în parte și spuneți-i ceva de genul: „Dacă am făcut vreodată ceva care te-a rănit și nu mi-am dat seama, aș vrea să-mi spui despre ce e vorba, pentru ca să pot îndrepta situația”.

Apoi, așteptați în liniște răspunsul celui alt.

Unii pot considera acest tip de întrebare deschisă drept un mijloc de a evita rezolvarea fiecărei probleme în parte. Dar sunt destui oameni dintre cei pe care îi cunosc, care și-au împietrit inimile din cauza rănilor provocate de alții, dar de rănilor acestea cei vinovați nici nu-și dau seama sau au uitat de mult.

Am făcut o astfel de încercare cu mama mea (acum decedată) după ce mi-am predat inima lui Hristos.

„Mamă”, i-am spus eu în timpul unei vizite acasă, în Grand Rapids, Michigan, „știi că atunci când am fost mic, tu și cu tata ați avut destule bătăi de cap din cauza mea?”

„Da, e adevărat”, a spus ea.

„Vreau să știi că îmi pare rău pentru tot ceea ce am făcut și te-a rănit. Mă ierți?”

Mama m-a privit cu neîncredere, apoi mi-a povestit o situație din vremea când eram în liceu, care i-a rănit teribil pe ea și pe tata. Nu îmi aduceam aminte de nimic, dar i-am spus că îmi pare rău și i-am cerut iertare. Apoi, acea blândă și micuță irlandeză, care nu s-a dat niciodată bătută în fața unui obstacol, m-a iertat cu lacrimi în ochi.

Ați putea întreba: „Mama ta ți-a cerut vreodată iertare pentru vreo jignire, cum ar fi dureroasele cuvinte de 'La revedere!', spuse atunci când ai plecat la colegiu?” Nu, nu a făcut-o niciodată. Cu toate acestea, dorința mea de a primi iertarea pentru durerea cauzată de-a lungul timpului a fost suficientă pentru a restabili relația noastră.

A spune: „Îmi pare rău! Te rog frumos să mă ierți!” atunci când două persoane se află în conflict face cu adevărat minuni. Iar când cealaltă persoană răspunde: „Te iert”, sunt șterse cu totul săptămâni, luni și uneori ani de resentimente și amărăciune.

Dacă ți se pare imposibil să ierți sau să îți ceri iertare, adu-ți aminte: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc, care-i despărțea” (Efes. 2,14). Ceea ce a făcut Isus pentru a-i împăca pe evrei cu neamurile va face și pentru noi în orice situație ne-am afla. Trebuie doar să li dăm voie.

Pionier 29 adventist la de ani

„O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând.” (Ps. 107,8. 9)

Sunt Ionel Meșterca și am 29 de ani. Locuiesc în localitatea Cleja, județul Bacău. Majoritatea locuitorilor sunt credincioși catolici și doar două-trei familii sunt ortodoxe. De mic, am fost crescut într-o familie catolică și am primit o educație creștină. După decesul tatălui meu, am început să simt în suflet un gol, doream răspunsuri la multe întrebări și nu știam unde să le găsesc.

Știam că într-o localitate vecină este o Biserică Penticostală și m-am gândit că acolo voi găsi un răspuns la frământările mele. Am trecut prin fața bisericii trei duminici la rând, însă ceva m-a reținut să intru.

Tot în acea perioadă, lucram la construirea casei și eram ajutat de doi verișori dintr-o localitate apropiată, care mi-au povestit de vecinul lor, Andrei Lorent, care era adventist. Pe Andrei îl cunoșteam din vedere, dar în acel moment am dorit să discut cu el despre Dumnezeu și să caut un răspuns la întrebările mele. Într-o zi, am auzit-o pe soția lui Andrei vorbind cu niște vecini. Cuvintele ei mi-au rămas în inimă ca un ecou: „Isus ne iubește!”

M-am dus să vorbesc cu Andrei Lorent. După discuție, am stabilit să mergem vineri seara la serviciul divin ce avea loc la Biserica Adventistă „Speranța” din Bacău. Era vineri seara, 15 februarie 2002, când am intrat pentru prima dată într-o Biserică Adventistă. Am fost impresionat. Cuvintele pastorului au creat o impresie profundă asupra mea. Tot ce era acolo mă făcea să cred că nu sunt pe acest pământ. În noaptea aceea de vineri spre sâmbătă, nu am putut să dorm. Abia așteptam

dimineața, așteptam să vin din nou la biserică, în locul în care sufletul meu a fost atât de mult binecuvântat.

După două săptămâni, familia mea a început să-mi pună întrebări. Vizitele mele la Bacău, vinerea și sâmbăta, au început să le dea de bănuț. Pentru ca răspunsurile mele să fie bine documentate, am început să studiez Biblia. Înainte îmi era frică să citesc din Biblie. Credeam că este o carte doar pentru preoți și călugări. Studiind, am descoperit și Cele Zece Porunci. Bucuros, am mers la fratele meu George. I-am spus și lui despre porunci și despre Sabat. Nu m-a crezut și mi-a zis că vrea să studieze personal, să nu-l influențez.

Într-o seară sunt chemat la telefon. Era prietena mea, Irina, care lucra în Italia. Eram

prieteni de mai mulți ani și urma să ne căsătorim. Cineva a avut grijă să-i spună de călătoriile mele din Sabat la Bacău. Am fost uimit de ton, dar și de cuvinte: „Ori eu, ori te pocăiești!” Când am auzit lucrul acesta, am rămas fără cuvinte. Trebuia să fac o alegere dificilă între Isus și prietena mea.

Am mers în camera mea și am pus pe masă Biblia, iar pe șemineu fotografia Irinei. Ce să fac? Am stat o oră într-o tăcere de nedescris. Îmi treceau mii de gânduri prin

Ionel Meșterca
membru,
Comunitatea
„Speranța”
din Bacău

cap. Era deja ora nouă și jumătate și mi-am zis că este mai bine să mă culc și să mă odihnesc. Era mai bine să iau o decizie în dimineața următoare. În pat, am deschis o revistă *Experiențe*, pe care o promisem de la Andrei. O voi răsfoi și voi adormi, mi-am zis. Am citit prima pagină, a doua, apoi am găsit un articol despre modul cum putem depăși momentele de criză. Erau acolo două versete din Biblie, care au venit ca un răspuns la rugăciunea mea: Psalmul 51 și Matei 28,1. Era încă o asigurare în legătură cu ziua Sabatului. Am mers chiar atunci la sora mea și am rugat-o să-mi citească din Biblie. I-am spus că poate eu nu mai gândesc bine și am rugat-o să citească Matei 28 de două-trei ori. De fiecare dată, mai clar și tot mai clar, îmi răsuna în minte voia lui Dumnezeu: „*La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintr-o săptămână, Maria Magdalena și cealaltă Marie...*” Am discutat cu sora mea până la ora două și jumătate – trei, noaptea. Parcă văd și acum momentul în care sora mea a zis: „Ai dreptate!” Am luat atunci Cuvântul lui Dumnezeu în mână, l-am ridicat și am zis: „Indiferent de situație, nu vreau să mă despart de Dumnezeu!” Hotărârea fusese luată.

În zilele următoare, am mai descoperit încă un verset și totodată marea putere a rugăciunii: „*Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.*” (Matei 21,22). Am înțeles că rugăciunea e mai presus de orice. Dumnezeu mă putea ajuta în discuțiile cu frații și cu prietena mea.

Au început telefoanele în Italia. Irina îmi spunea că pot să citesc Biblia, dar să nu mai merg la Biserica Adventistă. Lunea îi promiteam la telefon că nu voi mai merge la biserică în Sabat, dar venea ziua de vineri și nu rezistam să stau acasă.

În timpul săptămânii, continuam discuțiile cu fratele meu, George. I-am spus: „Dacă nu dorești să vii la biserică să vezi ce frumos este, dă-mi camera video, înregistrez și vei vedea caseta acasă!” El nu a fost de acord cu aceasta. Venind acasă, am îngenunchat și l-am rugat pe Dumnezeu să facă o minune. El a făcut cu mult mai mult decât am

îndrăznit eu să-I cer. Joi, fratele meu mi-a spus: „Nu-ți voi da camera, ci voi veni eu vineri seara la biserică pentru a filma”. După predică, m-am apropiat de George, care, radiind de bucurie, mi-a spus: „Nu mai vreau să mai plec de aici!” Soția lui, Genoveva, care lucra în Italia împreună cu prietena mea, află și ea despre schimbarea din viața soțului ei.

O sunam adesea pe prietena mea în Italia pentru a-i vorbi despre adevăr. După două luni de discuții, într-o seară de joi, mi-a spus: „Tot ce am discutat m-a plictisit”. După terminarea convorbirii, am îngenunchat și m-am rugat: „Doamne, dacă este voia Ta să fim împreună, atunci Te rog să intervii Tu cum știi că este mai bine!” Am simțit că totul este posibil cu Dumnezeu.

Dimineața, Irina mi-a spus la telefon că va merge în Sabat la Biserica Adventistă din Italia. Abia așteptam să-i dau telefon sâmbătă seara. Mi-a spus: „Nu cumva să te botezi fără mine!”. A venit în țară și duminică, 7 iulie 2002, am primit botezul amândoi și am devenit membri ai Bisericii Adventiste „Speranța” din Bacău.

Fratele meu, George, dorea să primească botezul în aceeași zi cu mine, dar și soția lui a vrut să fie cu el la botez. Pentru că nu putea reveni în țară atunci, a plecat el în Italia și au fost botezați împreună acolo, în noiembrie 2002.

Azi suntem deja 4 membri în localitate, și împreună cu noi vine la biserică și Ionuț Gal, o rudă de-a fratelui meu. Privesc spre trecut și văd cum Dumnezeu m-a condus pas cu pas și a făcut mari minuni în viața mea și a familiei mele. Privesc către viitor și mă rog Lui, care mi-a făcut atâta bine, să lucreze și cu ceilalți frați, surori și prieteni ai mei. Și, mai mult ca orice, mă rog ca anul acesta să putem înălța în Cleja o biserică pentru membrii de aici, pentru adventiștii din localitățile învecinate și pentru toți aceia care acum încă nu-L cunosc pe Isus.

Mult mai târziu, după botez, m-am uitat în calendarul anului 2002. Pentru ziua de vineri, 15 februarie, era textul din Ps. 107,8,9. Era ziua când Dumnezeu a împlinit această făgăduință cu mine.

*„Iubirea pe care
Kristos o împărtășește și
o inspiră ființei umane
este o putere dătătoare de
viață. Fiecare parte
vitală a organismului
– creierul, inima, sistemul
nervos – este atinsă de
puterea vindecătoare.
Prin ea sunt puse în
mișcare cele mai elevate
energii ale ființei. Ea
eliberează sufletul de
vinovație, supărare,
teama și îngrijorarea care
epuizează resursele vieții.
Ea aduce liniște și senti-
mentul de siguranță. Ea
inspiră în suflet o bucurie
pe care nimic din ceea ce
este pământesc nu o poate
alunga – bucurie în
Duhul Sfânt – o bucurie
dătătoare de sănătate și
viață.” - Ellen White,
MCP, p.254*

Ce facem cu „Harry Potter”?

Un educator
răspunde la această
întrebare.

adaptare după
Anita Oliver

Adventist Review,
21 noiembrie 2002

În urmă cu doi ani, am participat la o convenție, în cursul căreia vorbitorul ne-a dat o foaie de hârtie, pe care erau scrise multe nume, și ne-a întrebat dacă le putem identifica. În lista aceea se găseau cuvinte precum Dumbledore, Potter, Pokémon și Hogwarts. Aproape nici unul dintre noi nu le-a recunoscut. Atunci ni s-a spus că elevii sau studenții noștri le-ar recunoaște.

Am devenit îngrijorată: Cum era posibil ca eu să nu mai fiu la curent cu tot ce a apărut în domeniul culturii populare, iar un copil de 8 ani poate să recunoască și să folosească 50 de cuvinte despre care eu nu am auzit niciodată? Am procurat prima carte din seria „Harry Potter”, cartea despre Pokémon, precum și o carte despre Animorphe.

Am citit cartea cu privire la Pokémon și nu am fost fascinată: nu era bine scrisă și prezenta folosirea violenței pentru a obține putere asupra altcuiva, lucru care este contrar concepției mele cu privire la conduita creștină, chiar în cazul în care se câștigă puterea asupra unei persoane rele. Cartea despre Animorphe încă nu am avut curajul să o citesc – coperta este prea expresivă – dar Harry Potter este cu adevărat fascinantă.

Harry Potter este un copil nu foarte inteligent, care are nevoie de prieteni. Rudele lui rele l-au înjosit și l-au maltratat în mod grav, de-a lungul copilăriei sale – ei îl cresc, pentru că părinții lui au fost omorâți. Locuind

la aceste rude, Harry primește un mesaj că trebuie să meargă la Școala de Vrăjitorie și de Magie Hogwarts.

Primele patru cărți din seria „Harry Potter” descriu peripețiile lui la Școala Horwarts, unde Harry întâlnește prieteni fer-

mecători și bătauși de temut, precum și vrăjitori buni și răi. Harry și cei doi prieteni ai săi sunt prezentați ca fiind trei copii obișnuiți, înzestrați cu puteri speciale, care își fac singuri multe necazuri. Prin puterea vrăjitoriei și a magiei și prin abilitatea lor, ei reușesc să iasă din situații dificile.

Milioane de copii se identifică cu acest băiat orfan – pe de o parte, pentru că el este atât de atrăgător, și pe de alta, pentru că a avut o viață așa de aspră. Astfel, se pune întrebarea: Nu ar trebui ca părinții să salute

cu bucurie interesul copiilor lor pentru seria „Harry Potter”? În definitiv, cel puțin acum copiii citesc! Mai mult decât atât, cărțile sunt bine scrise și este o plăcere să le citești, iar personajele sunt atractive. Pentru mulți oameni, acestea constituie motive suficiente pentru a primi cu bucurie fiecare nouă carte. Și, pentru că Harry Potter este atât de atractiv, iar copiilor le place așa de mult, de ce să nu-i încurajăm pe copii să citească aceste cărți?

Pentru creștini, discuția nu se oprește la eroi și la faptul că aceste cărți pot fi citite ușor. Ei au responsabilitatea de a-i ajuta pe copii să stabilească principii generale potrivite, pe baza cărora să selecteze orice material de citit. Deoarece cărțile despre Harry Potter sunt atât de populare – există 140 de milioane de exemplare, în 47 de limbi – este necesar să analizăm subiectele pe care le prezintă aceste cărți și filme.

1. Puterea

Cum îi înfruntă un creștin pe vrăjmași și pe prieteni? În cărțile din seria „Harry Potter”, vedem o luptă pentru putere între Harry și prietenii lui, între Harry și bătașii, precum și între vrăjitori.

Cele două personaje principale, care dețin puterea în seria „Harry Potter”, sunt Harry și Voldemort, cel care i-a omorât pe părinții băiatului. Luptele dintre ei devin tot mai violente – ultima carte din serie începând cu mai multe crime brutale.

Subiectul puterii și cel al folosirii magiei pentru a deține controlul asupra altor persoane creează probleme. Puterea de a stăpâni asupra altora îndepărtează voința lor liberă. În multe cazuri, argumentul fundamental este acesta: dacă ai puterea de a forța pe altcineva să facă așa cum vrei tu, iar tu ești de partea binelui, atunci este foarte bine să te folosești de această putere.

2. Răzbunarea

În carte, bătașii de la școală, care s-au aflat în artele negre, îi acostează pe Harry și pe cei doi prieteni ai lui. Ei fac remarci pline de cruzime la adresa lui Harry și a prietenilor săi. Ca răspuns, Harry și prietenii lui rostesc simultan formule magice de blestem asupra lor,

făcându-i să devină inconștienți.

Spiritul de răzbunare este diametral opus poruncii Domnului Isus de a întoarce și celălalt obraz. Ar trebui cumva copiii să se răzbune, doar pentru că au puterea de a face astfel?

3. Lupta

Unii susțin că „Harry Potter” este o metaforă pentru lupta dintre bine și rău. Harry Potter este un vrăjitor, care ne învață cum să-i învingem pe vrăjmași prin magie, nu cu ajutorul principiilor binelui. Într-un sens, aceasta înseamnă că răul se luptă împotriva răului. Harry Potter este prezentat ca victimă, dar, de fapt, el este o victimă cu puteri neobișnuite, pe care le folosește în interesul său și al prietenilor săi.

Argumentul că ești îndreptățit să folosești violența, ca să învingi răul, nu este nou – cu ajutorul acestei filozofii, în repetate rânduri, s-a luat apărarea războaielor. Dar, în istoria marii lupte, Domnul Isus, personajul central, a fost un om blând, care S-a rugat pentru vrăjmașii Săi, rostind o rugăciune de iertare chiar pentru cei care L-au omorât. Deși avea putere să-i nimicască pe dușmanii Săi într-o clipă, Domnul Isus a refuzat să facă astfel, datorită principiului iubirii.

4. Imaginația

În mod evident, Harry Potter este un personaj imaginar. Dar cărțile sunt atât de captivante și atât de bine scrise, încât el pare a fi aproape real. Putem noi să presupunem că vor și copiii să facă deosebirea dintre realitate și ficțiune și să răspundă în consecință?

Din punct de vedere fizic, creierul nu este în stare să facă această deosebire. Numai evaluarea informației ne dă posibilitatea să facem această distincție. Ceea ce intră în creier rămâne acolo, iar de acele lucruri care sunt întărite prin repetare ne aducem aminte mai bine și pentru mai mult timp. Așa că, ce dorim să existe în creierul copiilor dumneavoastră?

Într-un interviu publicat în *Newsweek*, J. K. Rowling, autoarea cărților *Harry Potter*, a spus: „Eu primesc scrisori din partea copiilor, adresate directorului Școlii

O lege a lumii intelectuale și spirituale

„Noi suntem schimbați, privind. Ceea ce contemplăm ne transformă. Aceasta este o lege valabilă atât în domeniul spiritual, cât și în cel intelectual. Minte se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să stăruiască. Ea devine asemenea lucrurilor cu care se obișnuiește și pe care le îndrăgește și le respectă.” – Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, p.333.

Hogwarts. Prin aceste scrisori, ei solicită să fie înscriși la Școala Hogwarts... Copiii doresc atât de mult ca povestea să fie adevărată, încât s-au convins că este adevărată”.

5. Ocultismul

Unii creștini resping obiecția că Harry Potter folosește vrăjitoria, spunând că aceste cărți sunt doar o folosire creativă a imaginației. Dar, de când citesc cărțile Harry Potter, copiii au ajuns să fie mai preocupați de păgânism și de ocultism.

Vrăjitorii se bucură, pentru că, în Harry Potter, ei sunt prezentați în mod pozitiv: „De data aceasta, vrăjitoarele nu sunt niște bătrâne urâte”, spune Michael Darnell, care practică vrăjitoria de 25 de ani.

Astfel de afirmații trebuie să-i alarmeze pe creștini. Este necesar să ne punem câteva întrebări foarte importante: Există un război între bine și rău? Ocultismul este real sau este doar imaginar, așa cum susțin unii? Ne atacă Satana doar fiind îmbrăcat în haina urăteniei sau vine și cu o înfățișare fermecătoare și cu ademeniri? Copiii trebuie să fie în stare să răspundă pentru ei înșiși la aceste întrebări.

O altă problemă este modul în care cărțile *Harry Potter* tratează viața de dincolo de moarte. În cartea *Harry Potter și cupa de foc*, bagheta magică a domnului Voldemort, omul acela rău, este în stare să-i aducă pe părinții morți ai lui Harry cât și pe alte persoane, ca să stea de vorbă cu Harry. Biblia ne învață cu toată claritatea că morții nu știu nimic.

Cum să alegem

Unii profesori sau învățători m-au rugat să întocmesc o listă de cărți „acceptabile”. Răspunsul meu este acela de a le oferi o listă de principii, pe baza cărora să stabilească ei singuri ce cărți sunt acceptabile. Nimeni nu poate sau nu trebuie să citească toate cărțile pentru copii, și apoi să le spună părinților sau copiilor ce să citească. Noi facem ca oamenii să fie slabi atunci când alegem pentru ei, în locul lor.

Iată câteva întrebări pe care trebuie să ni le punem și care ne vor ajuta să stabilim ce fel de materiale sunt acceptabile:

- Dacă o istorisire este imaginară, înseamnă aceasta că este foarte bine să o citim?

- Faptul că într-o carte sunt incluse câteva afirmații filozofice pozitive justifică lectura ei?

- Cunoașterea deosebirilor dintre bine și rău ne va îngădui sau ne va îndreptăți să ignorăm „părțile rele” dintr-o carte?

- Citirea cărților din seria „Harry Potter” sau a unui material asemănător constituie o problemă care se referă la ceea ce este bine și

la ceea ce este rău ori este doar o distracție plăcută?

Atunci când citiți, țineți minte faptul că glumele, umorul, materialele care au un caracter comic dezarmază sensibilitățile. Repetarea expunerii la violență sau la ocultism ne face indiferenți, ne micșorează sau ne elimină sensibilitatea față de ceea ce este rău și față de suferința umană.

Tot ceea ce vedem, citim, auzim sau facem ne influențează. Pentru mine, unul dintre lucrurile cele mai importante din cărțile și filmele despre *Harry Potter* îl constituie influența. Este necesar să ne punem întrebarea: Care este influența generală a lucrurilor pe care le citesc și le văd?

Să ne aducem aminte că lupta dintre bine și rău este în mare măsură un conflict pentru controlul asupra minții. Ținând seama de lucrul acesta, gândiți-vă bine la modul în care cărțile acestea și diferite alte mijloace de informare în masă vă influențează gândirea. Este adevărat că violența și vrăjitoria amortează, elimină sensibilitatea minții? Satana este real sau imaginar? Dacă o carte este distractivă, amuzantă, este bine să o citim?

Există o latură rea a binelui? Există o latură bună a răului? Seria aceasta arată că vrăjitoria are și o latură bună.

Să stabilim câteva principii

1. Primul lucru este modul cum ne folosim timpul. În cartea *Parabolele Domnului Hristos*, Ellen White spune că timpul nostru îi aparține lui Dumnezeu. Ea afirmă

mă că noi suntem obligați să-l folosim pentru slava Lui. „Despre nici un talent pe care El ni l-a dat nu ne va cere o socoteală mai strictă decât despre timpul nostru.”

– E. G. White, *Educație*, 1995, p. 230.

2. Să ne punem întrebarea: Materialul de citit corespunde principiilor pe care apostolul Pavel le-a enumerat în Filipeni 4,8? „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot

ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.”

3. Creștinii trebuie să aleagă să se răzbune sau să ofere har?

Domnul Isus a spus: „Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat.5,39).

4. Cum trebuie să ne raportăm la vrăjmașii și la prietenii noștri?

Încercăm să câștigăm putere asupra lor sau îi tratăm cu respect? „Iubiți pe vrăjmașii voștri... și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (vers. 44).

5. Vrăjitoria sau magia imaginară și alte tipuri de conduită, manifestate de către personajele literare, influențează mintea cititorului? În cartea *Minte, caracter și personalitate*, Ellen White răspunde astfel la această întrebare: „Este o lege atât a naturii intelectuale, cât și a celei spirituale aceea că, prin privire, ajungem să fim transformați. Mintea se adaptează treptat subiectelor la care i se permite să mediteze” (vol. 1, p. 333).

Dar mai presus de această discuție se află două lucruri mai cuprinzătoare, pentru părinți și pentru educatori: Au părinții și educatorii rolul de a controla alegerile pe care le fac alții? Și care este rolul părinților și educatorilor în a-i proteja pe copii? La prima întrebare, eu răspund astfel: *Învățați-i pe copii cum să ia hotărâri bazate pe principii.*

Iar la cea de-a doua, răspunsul meu este acesta: *Luați voi înșivă hotărâri bazate pe principii solide, ca să-i ajutați pe copii să învețe să gândească pentru ei înșiși.*

Dar dacă *Harry Potter* intră sau nu în casa voastră este o hotărâre pe care vă las să o luați singuri.

Anita Oliver de la Universitatea La Sierra, California, unde conduce Departamentul de Programă analitică și de Practică a predării, din cadrul Facultății de Educație

Prin a cui autoritate?

La ce S-a referit Isus în Ioan 20,23, atunci când a dat ucenicilor Săi autoritatea de a ierta păcatele?

Acest pasaj a fost dezbătut de-a lungul mai multor secole și, în mod special, în timpul și după Reforma Protestantă. Iertarea păcatelor este, în esență, un act al harului divin față de creaturile rebele și a devenit posibilă prin jertfa Domnului Hristos. Oricare ar fi concluzia la care am ajunge cu privire la semnificația acestui text, trebuie să rămânem în cadrul acestei înțelegeri.

1. Iertarea și ofensa personală

Dispoziția lui Dumnezeu de a ierta ar trebui practică și de ființele umane. Isus a zis: „Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: 'Îmi pare rău!' – să-l ierți.” (Luca 17,3,4). Spiritul acesta generos este transmis de disponibilitatea infinită a lui Dumnezeu de a ne ierta pe noi și păcatele noastre: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efes. 4,32).

2. Iertarea și disciplina în biserică

Deși verbul *a ierta* nu este folosit în Matei 16,19 și 18,18, contextul ultimelor versete sugerează că autoritatea de a „lega” și „dezlega” include ideea disciplinării membrilor bisericii sau iertarea păcatelor acelor care s-au pocăit. Această responsabilitate a fost dată bisericii și nu unor persoane din interiorul ei. Este adevărat că Domnul Isus mai întâi S-a adresat lui Petru (Matei 16,19), dar aceleași lucruri au fost spuse și ucenicilor (Matei 18,18) și, prin ei, întregii biserici. Acest text poate fi tradus astfel: „Pe oricine veți lega pe pământ a fost deja legat în ceruri, și pe oricine veți dezlega pe pământ a fost deja dezlegat în ceruri”. Decizia bisericii trebuie să reflecte o decizie anterioară luată în ceruri. Acest lucru este posibil numai prin cunoașterea voinței lui Dumnezeu, care a fost descoperită în Sfintele Scripturi.

3. Iertarea și proclamarea Evangheliei

Ioan 20,23 nu pare să fie potrivit pentru acest titlu și nici cele două cazuri anterioare. Da, Isus Se adresează ucenicilor, dar ei sunt

văzuți în acest text ca reprezentanți ai bisericii. Prin ei, Isus instruește biserica.

Mai întâi, trebuie examinat contextul.

După înviere, Isus apare în fața ucenicilor, îi salută și le spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi.” (Ioan 20,21). După ce a rostit aceste cuvinte, El le-a dat Duhul Sfânt. Isus i-a mandatat pe ucenici, implicându-i în misiunea Tatălui și încredințându-i în mâinile Lui. Ei sunt împuterniciți prin Duhul Sfânt: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute” (vers.23). Ei trebuie să meargă în lume și să ierte sau să nu ierte păcatele.

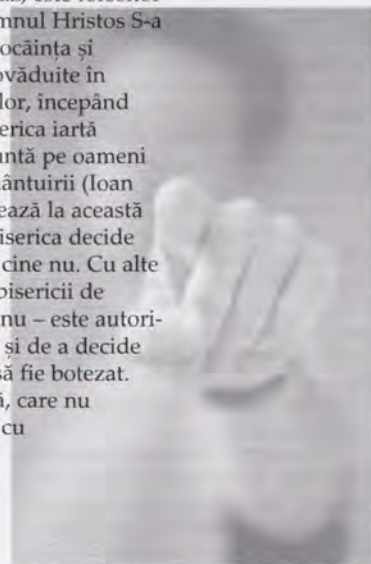
În al doilea rând, nu există nimic în text care să sugereze că Isus a instituit o practică eclesastică a mărturisirii secrete sau a iertării păcatelor după botez prin reprezentanții bisericii. Acestea au fost dezvoltate mult mai târziu în viața bisericii postapostolice și nu au fost citite în acest text.

În al treilea rând, Ioan știa că, atunci când noi ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu, ele sunt iertate prin Isus Hristos (1 Ioan 1,9). Domnul Hristos continuă să fie jertfa noastră de ispășire înaintea Tatălui și puterea de a ierta a jertfei Lui nu este, în nici un caz, limitată temporar (1 Ioan 2,1-2 ; 4,10).

În sfârșit, putem spune că, în timp ce porunca lui Hristos pentru ucenici este, de fapt, mandatul evanghelic, vom folosi alte pasaje biblice care ne vor ajuta să înțelegem Ioan 20,23. Cu alte cuvinte, pasajele cele mai clare vor fi folosite pentru a le înțelege mai bine pe cele dificile. În acest caz, este folositor Luca 24,47. După înviere, Domnul Hristos S-a arătat ucenicilor și le-a zis: „Pocăința și iertarea păcatelor vor fi propovăduite în numele Meu tuturor neamurilor, începând din Ierusalim”. Ucenicii și biserica iartă păcatele în sensul că îi confruntă pe oameni cu Evanghelia judecării și a mântuirii (Ioan 3,16; 12,31). Oamenii reacționează la această proclamare a Evangheliei și biserica decide cine se unește (leagă) cu ea și cine nu. Cu alte cuvinte, autoritatea acordată bisericii de Hristos – aceea de a ierta sau nu – este autoritatea de a predica Evanghelia și de a decide cine poate sau cine nu poate să fie botezat. Este o responsabilitate imensă, care nu trebuie tratată în nici un chip cu superficialitate.

Angel Manuel Rodriguez,
director asociat
al Institutului de
Cercetări Biblice,
Conferința
Generală

Adventist Review,
iunie 2000

Mari și mici

/ adaptare după Giny McConathy

– Ce frumoasă a fost după-amiaza asta de Sabat! Nu-i așa, bunico? spuse Alin, în timp ce bunica deschidea ușa.

– Da, a fost minunată! încuviință bunica. Ce ți-a plăcut cel mai mult?

– Hmmm, să mă gândesc. Spune tu prima. Ce ți-a plăcut mai mult?

Alin și bunica au început să-și depeze impresiile legate de după-amiaza petrecută cu familia Ionescu – o gloată gălăgioasă și tare ghidușă. După prânz, fiecare ajutase la strânsul mesei. Cu o asemenea armată de ospătari, totul a fost gata din câteva mișcări. După aceea, au mers în grajd să se uite la cai.

Domnul Ionescu avea o căruță cu tâlpici de sanie, dar s-au hotărât să nu o folosească în ziua aceea. Așa că au lăsat caii în grajd și au plecat voioși la plimbare, prin pădurea îmbrăcată în zăpadă. Au tras pe rând săniuța în care se aflau cei doi mezinii ai familiei Ionescu. Când au ieșit la șosea, au observat cum niște oameni încercau să își miște mașina care derapase în șanț. Domnul Ionescu a alergat acasă, a înhamat un cal și l-a adus la mașina împotmolită în zăpadă. A legat hamurile de mașină și, împingând toți în sensul în care trăgea calul, au reușit să scoată mașina pe șosea. Apoi, s-au întors în casa cea veche și întortocheată a familiei Ionescu, s-au încălzit cu ceai de mentă și au început să se joace. Copiii mimau scene sau povestiri din Biblie, în timp ce adulții trebuiau să ghicească despre ce era vorba. La sfârșit, au cântat imnuri religioase.

Bunica a spus:

– Mi-au plăcut cântările. Însă cred că cel mai mult m-am bucurat că am putut să-i ajutăm pe oamenii aceia să-și scoată mașina din zăpadă. Nu m-am mai simțit atât de puternică de foarte multă vreme! Bineînțeles că și voi, ceilalți, și calul v-ați făcut partea.

– Mie mi-a plăcut să mimez.

Bunica a râs.

– Când i-am văzut lângă tine pe cei șapte copii ai familiei Ionescu, mi s-a părut că văd aievea înmulțirea păinilor pentru cei cinci mii de oameni. Împreună, formați o gloată frumușică.

– Asta îmi place la familiile numeroase. Poți să faci lucruri atât de interesante când sunt mai mulți membri în familie! Aș vrea... aș vrea să am și eu o familie numeroasă, cu o casă mare și cai, cu o mămică și un tătic...

Lui Alin i s-a pus un nod în gât.

– Băiete, dragă, ar fi minunat! Însă asta este familia pe care ți-a dat-o Dumnezeu, cel puțin pentru acum – pe buni și pe motanul Tomiță, într-o căsuță dărăpănată. Dar ne împăcăm bine în trei, nu-i așa?

– Sigur că da, buni. Dar nu facem lucruri la fel de interesante ca împinsul unei mașini sau mimarea unor scene din Biblie. Este nevoie de multe persoane pentru asemenea activități. Pe deasupra, ne-ar trebui un cal!

Chiar atunci, Tomiță a ieșit din dormitor, închizând pe jumătate ochii la lumina lămpii.

– Aici erai, motan prostu! s-a îndușiat bunica. Ai dormit toată după-amiaza, nu-i așa?

L-a luat pe Tomiță în poală, iar motanul și-a întins gâtul, cerând să fie mângâiat sub bărbie. Sufrageria strâmtă s-a umplut de un tors mulțumit. Bunica s-a uitat la Tomiță și i-a venit o idee.

– Nu vrei să mimăm din nou?

– Nu putem, buni. Suntem numai doi.

– Trei, vrei să spui. Se joacă și Tomiță. Ia uită-te!

Bunica s-a întors imediat cu o cutie de carton și o păpușă veche. A pus cutia pe jos și l-a așezat pe Tomiță în ea.

Tomiță s-a întins pe fundul cutiei și a continuat să toarcă – îi plăcea grozav să se vâre prin pungi de hârtie, cutii sau alte lucruri de felul acesta. Bunica a așezat și păpușa în cutie. O vreme, s-a prefăcut că este foarte îngrijorată. Apoi a scos păpușa din cutie, cu o expresie de mare ușurare.

– Ia spune, ai ghicit?

– A, da! Este Daniel în groapa cu lei. Tu ești împăratul, păpușa este Daniel, iar Tomiță un leu. Pot să încerc și eu?

Alin l-a scos pe Tomiță din cutie și a început să mimeze că cioplește și bate cuie. Apoi a sprijinit o carte mare de

marginea cutiei, asemenea unei rampe. L-a împins pe Tomiță care a urcat pe carte și a sărit în culcuș. Alin a închis cutia și a început să o împingă încoace și încôl. Probabil că Tomiță nu a fost prea încântat de partea aceasta, pentru că a sărit afară, de îndată ce Alin a deschis cutia.

– Cred că Tomiță reprezintă întreg regnul animal, a spus bunica. Tu ești Noe, iar cutia este arca.

– Exact! se înveseli Alin. Începe să-mi placă!

S-au mai jucat de câteva ori. Alin l-a înfășat pe Tomiță într-un pled și l-a așezat încă o dată în cutie, apoi s-a ghemuit după balansoar, pândind printre zăbrele.

– Bebelușul Moise și Maria!

La rândul ei, bunica s-a prefăcut că numără ceva, apoi și-a dus mâna la ochi, privind în sus și în jos. Când l-a zărit pe Tomiță, sub un scaun, l-a ridicat cu mare bucurie și l-a strâns în brațe.

– Știu! Păstorul care avea o sută de oi și a plecat să o caute pe cea răătăcită!

Tomiță era un motan foarte răbdător și s-a mai jucat cu ei o vreme. Dar chiar și cea mai răbdătoare felină obosește să tot mimeze, așa că arăta foarte mulțumit atunci când a sosit timpul pentru altarul de seară și cină.

Bunica a adus cartea de cântări și cele două glasuri s-au înălțat într-un imn de laudă, liniștit. Apoi bunica a înălțat o rugăciune.

– Doamne, Ți mulțumim pentru această zi. Ți mulțumim și pentru animale.

– Da, a șoptit Alin. Pentru cele mari și pentru cele mici.

– Ți mulțumim și pentru familii, a continuat bunica.

– Da. Pentru cele mari și pentru cele mici.

Săptămâna de Rugăciune a Tineretului 15 – 22 martie

O nouă Săptămână de Rugăciune a Tineretului, o nouă ocazie de har și sursă de binecuvântare ne așteaptă, în curgerea timpului, la început de primăvară. De-a lungul timpului, acest eveniment a generat multe decizii importante, profund spirituale, care ne-au adus mai aproape de Mântuitorul. Sondajele realizate în ultimii ani, în rândul tinerilor, au arătat cât de mult este prețuit acest eveniment, care, iată, se grăbește să ne invite din nou să Îl lăsăm pe Dumnezeu la cârma vieții noastre.

Rugăciunea este singura noastră sursă de putere, în lupta spirituală, luptă în care suntem angajați permanent și de care, uneori, nu suntem conștienți. Săptămâna de Rugăciune este o ocazie excelentă, în care putem discuta, ne putem sfătui și ne putem ruga, seară de seară, împreună cu cei care au nevoi, experiențe și simțăminte similare. Reunite sub titlul „Dumnezeul nostru uimitor”, seria de prelegeri scrise pentru această ocazie oferă tinerilor o înțelegere mai profundă a Tatălui ceresc și îi cheamă să ia noi decizii pentru viața și relația lor cu El.

Faptul că acest eveniment se va desfășura efectiv în continuarea programului evanghelistic, transmis prin satelit, nu va descuraja – suntem convinși – participarea la Săptămâna de Rugăciune a Tineretului. Dimpotrivă, această apropiere va oferi oaspeților tineri ocazia de a participa activ la viața devoțională a bisericii, alături de alți tineri care îi vor primi cu căldură și prietenie, ajutând astfel la integrarea lor. Sperăm și ne rugăm ca prelegerile și întâlnirile de rugăciune să se dovedească a fi o binecuvântare pentru fiecare.

Cristian Modan

Ziua libertății religioase

Pentru promovarea libertății religioase, este necesar ca fiecare membru să-și cunoască drepturile și să știe să și le apere. Apărarea drepturilor religioase (în școală, la serviciu și în armată) include și strategiile de prevenire a manifestărilor de intoleranță religioasă. În acest sens, în trimestrul II din acest an, Departamentul de Relații Publice și Libertate Religioasă va derula un program de instruire, prin care toți membrii vor fi familiarizați cu drepturile religioase pe care le au, cu legile care le protejează aceste drepturi și cu modalitățile de apărare a acestor drepturi.

Credem că biserica este datorare față de membrii săi să-i învețe cum să-și respecte convingerile religioase, fără ca din cauza credințioșiei lor să-și piardă locul de muncă sau să nu aibă ce mânca, să-i ajute pe tineri să-și finalizeze studiile, respectându-și convingerile și practicile religioase, ca să poată sluji cât mai competent biserica și societatea.

În lucrarea de prevenire a intoleranței religioase, credem că dialogul dintre partenerii sociali este foarte important, deoarece, pe această cale, aceștia favorizează cunoașterea reciprocă și eliminarea prejudecăților, dar și împărtășirea unor idei și valori.

În acest context, la sugestia Asociației Conștiință și Libertate, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea organizează de mai mulți ani, în prima parte a anului, Ziua libertății religioase, ocazie în care libertatea religioasă este subiectul central al Sabatului.

Cu această ocazie, în foarte multe biserici, sunt invitați reprezentanți ai instituțiilor statului, ai confesiunilor religioase, care există în respectivele localități, și ai societății civile.

Din rapoartele primite, reiese că, în Conferința Moldova, douăzeci și șapte de pastori organizează acest eveniment cel puțin într-o biserică, cu participarea oficialităților religioase și ale administrației publice. Astfel, spre deosebire de Suceava, unde, pe lângă reprezentanții puterii locale, a fost reprezentat și

Parlamentul, în persoana senatorului Pricop Mihai Radu, la Bacău, Parlamentul nu a fost reprezentat și nici înalții demnitari ai județului, dar au fost reprezentate douăsprezece instituții ale statului, șase biserici și trei publicații. În jur de patruzeci de vizitatori au fost prezenți pe lângă membrii Bisericii Adventiste din Bacău și, prin prezența lor, au spus DA în favoarea respectării drepturilor religioase și a libertății religioase. Deși nu avem rapoarte de la toate conferințele, care să ne ofere o imagine de ansamblu a ceea ce se petrece cu această ocazie în teritoriul lor, avem semnale practic din toate conferințele că biserici mari și mici au făcut din Ziua libertății religioase un eveniment public și ne place să cre-

dem că ceea ce s-a întâmplat la Bacău și Suceava sunt rapoarte care s-ar potrivi multora dintre aceste biserici, iar în același timp constituie o sugestie și o încurajare și pentru cele care au ezitat să se implice, cu această ocazie, în promovarea principiilor libertății reli-

gioase, a dialogului între factorii sociali, cu scopul de a consolida spiritul creștin în societatea românească.

Vrednic de remarcat este faptul că, în Conferința Transilvania de Sud, colegii au o abordare mai îndrăznească, organizând dezbate-

rile pe această temă în săli publice, altele decât cele ale bisericii.

Toți oaspeții oficiali, prezenți în biserica noastră cu această ocazie, și-au exprimat aprecierea față de inițiativa bisericii și de influența bună pe care Biserica Adventistă o exercită în societatea românească.

Viorel Dima

La odihnă

Nicușor Ghițescu (1919-2003)

În ziua de 7 ianuarie 2003, în urma unei comotii cerebrale, a încetat din viață cel care a fost cunoscut, iubit și stimat de întreaga frățietate adventă, pastorul pensionar și scriitorul Nicușor Ghițescu.

S-a născut la Craiova, pe 6 decembrie 1919, într-o familie de credincioși adventiști. A urmat cursurile primare, apoi liceul, iar ultimii doi ani de liceu i-a făcut la fără frecvență, pentru a putea păstra Sabatul.

De tânăr, i-a plăcut să studieze Biblia și, la 16 ani, a intrat în rândurile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, biserică pe care o iubește, o slujește, pentru care se roagă și scrie până în ziua când închide ochii.

Frecventează cursurile Institutului Biblic de la Brașov-Stupini, iar după război, în 1946, este chemat să lucreze ca pastor-ajutor în Conferința Oltenia-Banat, în Timișoara și împrejurimi. Apoi, a lucrat doi ani la Institutul Biblic de la Brașov-Stupini, iar după ce acesta a fost confiscat de guvernul comunist, a reintrat în lucrarea pastorală, slujind în comunități din București și din împrejurimi. A fost chemat ca profesor la Seminarul Teologic din București, lucrând ca dascăl 15 ani. Înainte de plecarea din țară pentru tratament în S.U.A., a slujit în districtul Târgoviște.

În S.U.A., înființează prima comunitate adventistă la Chicago, pe care o păstorește peste opt ani, iar în cele din urmă se stabilește în apropiere de Loma Linda, neabandonând slujirea, scriind o diversitate de cărți folosite în evanghelizări și în penitenciare. Soliile așternute pe paginile cărților sale vor vorbi până la revenirea Domnului.

Daniel Alexandru (31 ian.1932 - 27 dec.2002) s-a născut într-o familie adventistă din București. La 20 de ani, încheie legământ cu Domnul, prin botez. Tinerețea sa este marcată constant de boală și suferință din cauza unei afecțiuni pulmonare, dar el consideră toate aceste episoade dureroase ale vieții ca fiind „trepte” de creștere în credință.

În 1966, se căsătorește și este binecuvântat cu doi copii: Daniela și Lucian. A fost membru al comunității Belu din București până în 1987, când pleacă în S.U.A. Cei care l-au cunoscut își amintesc cu drag de

bunăitatea sufletului său, de sinceritatea și atașamentul frățesc, de spiritul creștinesc cu care aborda fiecare problemă. Era gata să ajute pe oricine, adunându-și astfel „comori în cer”.

Studiul biblic a fost pentru el o preocupare continuă până în ultima clipă. S-a stins din viață în urma unei boli necruțătoare, cu speranța nețărnută că-L va vedea pe Domnul său în dimineața revenirii Lui.

A fost condus pe ultimul drum și așezat la odihnă. Serviciul divin de înmormântare a fost condus de pastorii: Ciucă Ioan, Negoii Viorel, Kadar Gyoza și Petre Danci.

Florea Helma, născută Stepan, la 13 iulie 1915, în fosta Bucovină. S-a căsătorit cu fratele Ieremia Florea, primul misionar al Uniunii Române pentru America de Nord, fiindu-i soție iubitoare, dar și partener pe câmpul Evangheliei, timp de 66 de ani. În ultimii doi ani, o scolioză a imobilizat-o la pat, iar pe 3 ianuarie 2003, într-o vineri seara, a adormit în Domnul Isus, cu via și fericita speranță că, dacă Isus a înviat, și ea va învia.

Sora Helma a iubit pe toți oamenii și a fost iubită de toți.

Elisabeta Gheorghită, văduva pastorului Nicolae Gheorghită, și-a încheiat în Sibiu, pe 10 ianuarie 2003, cei 90 de ani de călătorie a vieții, începând la 6 ianuarie 1913 în Ploiești. Fiind a doua dintre cei patru copii ai lui Ștefan Negoită, a rămas orfană de tată la 3 ani. Educată în credința adventă de mama sa, recăsătorită apoi cu Petre Celante, își urmează soțul după căsătorie (1932) la Iași, Cernăuți, București și Sibiu. Împarte împreună cu el răspunderile lucrării de predicare a Evangheliei, activând la amvonul creșterii și educării copiilor, al diaconiei și al evanghelismului laic. Primirea numeroșilor oaspeți ce i-au trecut pragul casei, îndrumarea copiilor pe calea slujirii aproapei, precum și intonarea cântărilor Sionului în corul comunității sau în cămin, au constituit elemente caracteristice ale personalității sale. Rămâne activă până la sfârșit, când e chemată la odihnă printr-un accident vascular cerebral. Adoarme într-o zi de Sabat, după ce își pusese totul în rânduială.

Cuvântul de mângâiere, rostit de frații Bocăneanu Adrian și Niculescu Emilian, cu ocazia înmormântării, ne-a încurajat să așteptăm trezirea ei la cea din urmă trâmbiță.

Calitatea vieții în biserică

2

Predicarea

Adrian Bocăneanu

Nici un alt element al vieții de biserică nu ocupă atât de mult timp ca predicarea. Mai mult decât atât, predicarea este desemnată să descopere celor ce vin la serviciile divine caracterul și planurile lui Dumnezeu, chemând în mod călduros pe închinători să primească darul mântuirii. Importanța predicării este indiscutabilă.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru binecuvântările primite de-a lungul anilor – prin predicare – atât din partea pastorilor, cât și a membrilor laici. Pregătindu-se cel mai adesea în împrejurări neprielnice, cei care răspund chemării să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu înaintea bisericilor o fac cu efort și sacrificiu. Lucrarea lor este prea puțin apreciată și rezultatele nu sunt prea încurajatoare. Doresc să folosesc această ocazie și să mulțumesc colegilor pastori și mai ales membrilor bisericii pentru acest efort uriaș – în fiecare Sabat, pe teritoriul Uniunii noastre, se însumează câte-va mii de ore de predicare!

Dar este nevoie de o îmbunătățire a predicării? Fără îndoială. Care sunt aspectele principale în care să progreseăm? Care sunt mijloacele?

„Predică Cuvântul!”

Doar puține amvoane mai poartă această inscripție, dar fiecare vorbitor este dator să i se supună. Predicarea nu are drept la existență, dacă nu reprezintă corect și convingător Cuvântul lui Dumnezeu. Alegerea subiectului trebuie să izvorască din studiu și rugăciune și să exprime umilința celui care este supus Cuvântului. Ellen White ne încurajează să „săpăm mai adânc”: „Noi n-am văzut decât licărirea gloriei divine și ale cunoștinței și înțelepciunii nemărginite, noi am lucrat, ca să zicem așa, numai la suprafața minei, în timp ce minereul bogat în aur se află la adâncime, ca răsplătă a aceluia care va săpa până când îl va găsi. Unelele trebuie înfipte adânc și tot mai adânc în mină și rezultatul va fi comoara cea prețioasă. Prin-o credință adevărată, cunoștința divină va deveni cunoștința omenească.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p.74.

Metoda

În mod special pentru vorbitorii care au avut mai puține ocazii de instruire teologică sistematică, predicarea explica-

tivă, bazată pe un pasaj mai amplu din Scriptură, dă siguranță că se „predică Cuvântul”. Așa a procedat și Domnul Hristos la începutul lucrării Sale, în sinagoga din Nazaret (Luca 4) când, cu modestie, a citit cuvintele profetice și, plin de convingere, le-a aplicat la timpul prezent: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea” (vers. 21). Tot așa a făcut și după înviere, când a explicat profețiile celor doi ucenici pe drumul spre Emaus: „Astfel le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24,45). Și apostolii au preluat aceeași metodă, așa cum vedem în Faptele Apostolilor.

Nu numai că această predicare aplică Scripturile la viața ascultătorilor, dar ei sunt ajutați să continue studiul în același mod, ceea ce multiplică rezultate predicării.

După ce, cu rugăciune și stăruință, am pregătit prezentarea expozitivă sau explicativă, noi, ca adventiști, avem și privilegiul să o comparăm cu comentariul atât de valoros al scrierilor Spiritului Profetic.

Planificare

Sunt două aspecte pe care le am în vedere: planificarea individuală și cea de grup. Fără îndoială că o predicare care își împlinește menirea este rezultatul pregătirii după un plan serios. Cei care predică se vor pregăti mai bine, dacă vor avea două planuri de studiu: unul de adâncime, pentru a construi subiectele imediate, și altul mai larg, care să îmbogățească mintea în perspectiva abordării ulterioare a altui grup de subiecte.

Dar este necesară și o planificare colectivă, cel mai bine inițiată de pastor. Aceasta pornește de la obiectivele pe care le urmărește biserica locală pe plan spiritual, misionar și administrativ. Împreună cu aceia care asigură predicarea în lipsa sa, pastorul trebuie să dezbată care sunt temele necesare pentru susținerea acestor obiective și pentru hrănirea bisericii și a diferitelor categorii de participanți, pe o perioadă mai lungă – de cel puțin un an. Sunt convins că acest efort de organizare va aduce mari binecuvântări și va preveni improvizatia și repetările supărătoare. (Sabatele speciale să fie marcate și pregătite din timp – adesea se primesc materiale ajutoare din partea departamentului respectiv.)

Flexibilitate

În mod special în bisericile mici, cu puțini vorbitori, puțină flexibilitate și creativitate ușurează povara predicării și înviorază orele de cult. Serviciile divine de vineri seara și cele din Sabat după-amiază pot avea un profil diferit: studiul unei cărți recent apărute la editura noastră sau parcurgerea unui seminar oferit de Institutul Internațional pentru Slujire Creștină și alte departamente. Bine pregătite, adunările de experiențe vor aduce mari binecuvântări. Casele video, cu transmisia săptămânală din partea Conferinței Generale (predica și grupajul de știiri din lumea adventistă), au mare valoare spirituală și largesc orizontul participanților în ceea ce privește viața și misiunea bisericii. Aceste mijloace alternative pot fi încredințate celor tineri, care vor fi fericiți să poată contribui astfel la serviciile divine. Invit, în modul cel mai serios, pe cei care poartă răspunderea pentru aceste servicii să valorifice aceste mijloace bogate, care sunt acum la îndemâna noastră.

Teologie corectă

O dată ce predica este pregătită, vorbitorul trebuie să o verifice cu următoarele întrebări: Ce spune aceasta despre Dumnezeu și despre caracterul Său? Îi ajută ea pe ascultători să găsească sau să înainteze pe calea mântuirii? Afirmă ea adevărurile fundamentale ale Bibliei? Se poate ea aplica în viața celor care o ascultă? Exprimă ea încrederea în puterea lui Dumnezeu, care face ascultarea cu puțință? Transmite ea respect și iubire pentru cei prezenți și pentru omenire?

Vigoare și speranță

Orice predică – dar mai ales cea prezentată de pastori – se așteaptă să fie o manifestare de energie, vitalitate, curaj, optimism și speranță. În sală sunt credincioși care au muncit din greu timp de o săptămână, oameni săraci, apăsați de lipsuri și datorii, părinți îngrijorați pentru copiii lor, oameni bolnavi, singuratici sau descurajați. Vorbitorul nu urcă la amvon pentru a adăuga propria oboseală și propriile tristeți și supărări. (vezi Isaia 40,1,2) Aceasta trebuie să fie caracteristica distinctivă a predicării evanghelice, după care ascultătorii să poată exclama: Cu un așa Dumnezeu, cum să nu fim mântuiți?

SOLA SCRIPTURA

Institutul Național
de Studii Biblice
prin Corespondență

Vă oferă gratuit

Studii biblice scurte (4 luni):

- *Parabolele Domnului Hristos*
- *Fericirile*

Studii biblice aprofundate (2 ani):

- *Programul Academic*

Studii biblice de educație (4 luni):

- *Când dragostea se întoarce
acasă – un studiu pentru familia ta*
- *Secretele biblice ale sănătății*

SOLA
SCRIPTURA

Pentru
că **vrei!**
să știi.

Filiale Sola Scriptura:

București
Bacău
Cluj
Craiova
Ploiești
Timișoara
Târgu Mureș

În curând și pe internet:

www.solascriptura.ro